

தமிழ் உயிருள்ள மொழி

கற்போம் தமிழைக் கற்பிப்போம்
தமிழின் தனி இயல்புகளைத் தெரிந்து கொள்வோம்

தமிழறிந்தோரே தமிழராவார்

தமிழண்ணல்

கற்போம் தமிழைக் கற்பிப்போம்

தமிழ் 'உயிருள்ள' மொழி

தமிழண்ணல்

மொழிதான் ஓரினத்தின் அடையாளம்
தமிழின் தனிச்சிறப்பைத் தெரிந்துகொள்வோம்
தமிழராய் வாழ்வோம்

விற்பனை உரிமை

மீனாட்சி புத்தக நிலையம்

மயூரா வளாகம், 48, தானப்ப முதலி தெரு, மதுரை 625 001
தொலைபேசி : அலுவலகம் - 0452 - 2345971 வீடு - 2560517
மின் அஞ்சல் : meenakshiputhakam@hotmail.com

முதற்பதிப்பு : தி.வ. ஆண்டு 2036
ஏப்பிரல், 2005

உரிமை பதிவு

விலை ரூ.20.00

நூல் விவரம்

நூலின் பெயர்	: தமிழ் 'உயிருள்ள' மொழி
ஆசிரியர் பெயர்	: தமிழண்ணல்
நூலின் தன்மை	: சிறு கட்டுரைகள்
முதற்பதிப்பு	: ஏப்பிரல், 2005
தாளின் தன்மை	: வெள்ளைத்தாள்
நூலின் அளவு	: 18 x 12.5 செ.மீ.
அச்சு எழுத்து அளவு	: 10 புள்ளி
பக்கங்கள்	: 68
நூலின் விலை	: ரூ.20.00
அச்சிட்டோர்	: மோனார்க் கிராபிக்ஸ், சென்னை.
ஒளி அச்சுக் கோர்வை	: ஐ கேட்சர், மதுரை
நூல் கட்டுமானம்	: அட்டைக் கட்டு

===== வெளியீடு =====

தமிழ் மொழிப் பயிலகப் பல்துறைக் கழகம்

மேடை அலங்காரப் பேச்சுக்கள் போதும்! செயலுக்கு வருவோம்; செந்தமிழைக் காப்போம்!

இளையோரும் - எல்லோரும் தமிழை அறிதல் வேண்டும் - தமிழின் இயல்புகள் தெரிதல் வேண்டும். நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர், இங்கு தமிழ் மொழியின் அருமை அறியார்; அதன் பெருமை தெரியார்.

அவர்களை இருட்டில் வைத்துள்ளோம். இலக்கணமாகக் கற்பது வேறு; அவற்றையே சிறுகதை முதலியன போலப் படிப்பது வேறு. இது நடைமுறைப் பயன்பாட்டு இலக்கணம்.

இந்நூல்களைப் பெரியவர்கள் படிக்க வேண்டும். இளையோரை, மாணவச் செல்வங்களைப் படிக்க வைக்க வேண்டும்: இந்நூலின் இறுதியில் வினாக்கள் உள. அவற்றில் எழுத்துத் தேர்வு வைக்கலாம் - வாய்மொழியாக வினவியும் தேர்ச்சியை அறியலாம்.

மாணவர்கள் பல முறை படிக்க வேண்டும். முதன்மையில் தேர்ச்சி பெறுவார்க்குப் பட்டம், பரிசு நல்க வேண்டும்.

'தமிழ்ச் செல்வம்' என இருபாலர்க்கும் பட்டம் தரலாம். இதனை வள்ளல்களின் உதவியுடன் தமிழ் அமைப்புக்கள் நடத்த வேண்டுமென்றே; பள்ளிகளும் இதில் தேர்வுகள் நடத்தலாம். பரிசும் பட்டமும் உண்டெனப் பத்துப் பள்ளிகளுக்கு அறிக்கையனுப்புக. நூற்றுக் கணக்கினர் முன்வருவர்.

இதனை, ஓய்வுநேரக் கல்லி; அஞ்சல் வழிக் கல்லி; தனிப்பயிற்சிக் கல்லி; தன்முயற்சிக் கல்லியாகக் கருதுக.

தமிழைத் தெரிந்து கொள்ளாதவர் - முழுமைத் தமிழராக முடியாது!

தமிழ்மொழி பற்றியும் தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும் தெரியாத தமிழர் ஒருவர் கூட இருத்தல் கூடாது.

மேடை அலங்காரப்பேச்சுப் போதும்! செயலுக்கு வருவோம்; செந்தமிழைக் காப்போம்!

உள்ளுறை

பக்கம்

1. தமிழ் உயிருள்ள மொழி	5
2. தமிழ் ஒரு கட்டமைப்புள்ள மொழி	9
3. சாரியைகளின் பயன்பாடு	14
4. ஈப் போல் வளை	17
5. கருங்கயற்கண் வீழித்தொல்கி நடந்தாய் வாழி காவேரி	25
6. தமிழைத் தளரலிடலாமா?	30
7. தமிழனின் தலையெழுத்தும் தமிழின் தலையெழுத்தும்	34
8. தலையெழுத்தாகித் தடுமாற வைக்கும் ஆங்கிலமே	38
9. தலையெழுத்தில் தடுமாற்றமும் தமிழ் ஊற்றமும்	45
10. தமிழின் எதிர்காலம் ஒரு தொலைநோக்குப் பார்வை	50

1. தமிழ் 'உயிருள்ள' மொழி

தமிழ் மட்டும் தான் உயிருள்ளதா? பிற மொழிகளுக் கெல்லாம் உயிரில்லையா? என்று யாரும் சிற்றம் கொள்ள வேண்டாம். தமிழில் உயிரெழுத்துக்களின் பயன்பாடு மிகுதி. உயிரொலிகள் ஒலிப்பதற்கு எளியன. உயிரொலிகள் வாய் அங்காத்தலால் மட்டுமே பிறப்பன. இதழ், நா, பல், அண்ணம் ஒட்டுதலும் உராய்தலும் மெய் எழுத்திற்கே உண்டு. இதை வைத்து உயிர், மெய் எனப் பெயர் வைத்தமை வியப்பளிக்கிறது. மூச்சுக்காற்று வெளிப்படுங்கால் ஏதேனும் ஒரு வகையில் தடைப்பட்டு வெளிப்படுமாயின் மெய்யொலிகள் பிறப்பதால், அவை அத்துணை எளியன அல்ல. தமிழின் உச்சரிப்பு எளிமைக்கும் பண்ணிசைபோல் இனிமையுடைய தாய் ஒலிப்பதற்கும் உயிரொலிகள் மிகுதியாய்ப் பயன்படுவது ஒரு காரணமாகும். முக்கியமாக அ, இ, உ என்ற எழுத்துக்கள் இடைவிரவி வருதலும் சாரியைகள் கலந்து வருதலும் உச்சரிப்பை எளிமைப் படுத்துவதை உய்த்துணரலாம். உயிர் 'எழுத்துப்பேற்றினை', இக் காலத்திற்கு ஏற்ப 'ஒலித்துணை உயிர்' என்று குறிக்கலாம். புல், மண் எனக்கூறாமல் 'புல்லு', 'மண்ணு' என்றும் பேசுகிறோம். உண், தின் என்ற வினைகளையும் 'உண்ணு', 'தின்னு' என ஏவும் பழக்கம் இருக்கிறது. இவை பேச்சு வழக்கின என்றாலும், இம்மரபு தமிழில் பிற இடங்களிலும் காணப்படுகிறது. நாய், பேய் என்பதைப் பேச்சில் நாயி, பேயி என்பர். 'நீ அங்கே போயி' என நீட்டுவர். போய் என ஒற்றில் நிறுத்தாமல், 'போயி' என மூச்சுவிட்டுக் கொண்டே சொல்வதில் எளிமை இருக்கிறது. அன், இன், அம் எனச்சாரியையாக நின்றும் இவை பயன்படுமிடங்களைப் பார்த்தால், பெரிதும் இவை உச்சரிப்பு எளிமைக்காக வந்து, பொருளுணர்ச்சிக்கும் உதவுவதைக் கண்டு கொள்ளலாம். புளி + பழம் = புளிப்பழம் ஆகாமல் புளியம்பழம் ஆகும். ஆறு + கரை = ஆற்றுக்கரை ஆகாமல் ஆற்றங்கரை ஆகும். நெய்யாற்றங்கரைதான் சரி; ஆற்றின்கரை என்பது ஊர்ப்பெயரன்று. மடம் + இல் = மடத்திலாவதும் அவை + ஐ = அவற்றை யாவதும் ஒலித்துணை சேர்க்கும் பழக்கத்தினாலேதான்!

பிறமொழிச் சொற்களின் தமிழாக்கம்

பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழாக்கும்போது இம்முறை பெரிதும் பயன்படுகிறது. தமிழில் 'உயிரின்' உதவி எவ்வளவு அதிகம் என்பதை அப்போது நன்கு உணரமுடிகிறது. 'சந்தர்ப்பம்' என்பதை முன்பு 'சந்தருப்பம்' என்றே பேசியும் எழுதியும் வந்தனர். 'பாக்கியம்' என்பதைத் திருவள்ளுவரும் 'பாக்கியம்' என்றே எடுத்தாண்டார் (1141). 'தர்மம்', என்பதுதான் சமஸ்கிருதம். அதைத் தருமம் என்னும்போது, தமிழாகிவிடுகிறது. வேடிக்கையாகச் சொன்னால், பிறருக்கு உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் தருவதால் தருமம் ஆகிறது என்று வேர்ச்சொல் கூறுமளவு தமிழாகிவிடுகிறது. 'தருமம்' என்பதை வடசொல் என்றால் அயற்சொல்லாகக் கருதாமல் தமிழ்ச்சொல் வகைகளுள் ஒன்றாகக் கட்டுவதாகும். அர்த்த - சமஸ்கிருதம், அருத்தம் - வடசொல். இறுதி ஒட்டுச் சேர்ப்பது, எழுத்துப்பேறு இடைவிரவிவருவது, சாரியைப் பயன்பாடு யாவும் தமிழ்ப் பண்புகளாகும். இவற்றில் உயிரொலிகள் சற்றுக்கூடுதலாக அமையும். சுந்தர் - தமிழில் சுந்தரம் ஆவார். கமல் தமிழில் கமலன் ஆவான்; அல்லது கமலி, கமலம் ஆவான். ஜல் தமிழில் ஜலமாகும். வட நாட்டில் 'ஜனதாதன்' என்பதை இங்கு 'ஜனதாதன்' என்றுதானே சொல்கிறோம். சலசல சலம்தான், ஜலமானது

தமிழின் இயல்பு தானாக அமையும். எந்த மொழியிலும் அந்த அந்தப் பண்பு தானாகத்தான் அமைகிறது. வலிந்து செயற்கையாகச் செயல்படும்போதுதான் சிக்கல்கள் தோன்றுகின்றன.

ஈஸ்வரி ஈசுவரியாய்த் தமிழைக் காக்கின்றாள்

பாலூர்ச்சத்திரம்வைத்தீஸ்வரியின் மேலும் பல வினாக்களுக்கு இம்முறைப்படி சிந்தித்தால் எளிதில் விடை கிடைத்துவிடும். 'சிவன் பாண்டியனா, சிவனுபாண்டியனா' என வினவுகிறார் அவர். சிவன் பாண்டியன் என்பதே பெயர். பேசும் போது சிவனுபாண்டியன் என்று கூறி, அதுவே நிலைத்து விட்டது. சிவன், திருமால் என்ற முழுமுதற் கடவுளரின் பெயர்கள் தெற்கே போகப் போகப் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. 'ராம் கிருஷ்ண' தமிழில் எவ்வாறு அழைக்கப்படுவார்? 'இராமகிருஷ்ணன்' என்றே அழைக்கப்படுவார். இராமகிருட்டிணன் என்பதே முழுமைத் தமிழாக்கம். அர்ஜுன்

தமிழில் அருச்சுனன் ஆவதில் இம் மாற்றமெல்லாம் இருப்பதை எண்ணிப் பாருங்கள்.

புவனேஸ்வரி - புவனேசுவரி, மங்களேஸ்வரி - மங்களேசுவரி, வடிவிஸ்வரம் - வடிவீசுவரம், யோகிஸ்வரன் - யோகீசுவரன். இவற்றில் 'எது சரி' என வைத்தீசுவரி கேட்கிறார். வைத்தீசுவரியே தமிழாக்கம்.

முதலில் உள்ளனவற்றில் காணப்படும் வடமொழிச் சாயல் அவற்றுக்கு எதிரே உள்ளனவற்றில் தமிழாக்கம் பெற்றுள்ளன. ஈஸ்வரி தமிழ் இயல்புப்படி ஒலித்துணை உகரம் பெற்று அவள் 'ஈசுவரி'யாய்த் தமிழாக்கம் பெறுகிறாள். வடிவீசுவரம் என்பது கோயிலின் பெயர். கல்வெட்டுகளில் 'வடிவீசுரம்' என்று இவை மேலும் தமிழாக்கம் பெற்றுக்காணப்படும். ஈஸ்வரன் கோயில் ஈசுவரன் கோயிலாகி, ஈசுவரமாகி ஈச்சுரம் ஆகும். தஞ்சைப் பெரிய கோயில், அதனைக் கட்டிய சோழப் பெருவேந்தன் பெயரால் 'இராசராசேச்சுரம்' என அழைக்கப்பட்டது. குடந்தையிலுள்ள நாகேஸ்வரர் கோயில் திருநாகேச்சுரம் எனப்பட்டது. ஒலித்துணை உயிர் சேர்வதால் வருவனவே புவனேசுவரி முதல் மகேசுவரி வரை! அவ்வம் மொழி இயல்புகட்கேற்ப இம்மாற்றங்கள் தாமாக ஏற்படுகின்றன.

தமிழைப் பேசும்போது தமிழாகவும் ஆங்கிலத்தைப் பேசும்போது ஆங்கிலமாகவும் சமஸ்கிருதத்தை அதனியல்புப்படி உச்சரிப்புப் பிசுராமலும் பயன்படுத்துவதுதான் உயரிய நடைமுறை. நம் பெயர்களை ஆங்கிலேயர் ஆங்கில மரபுப்படியும் பிரெஞ்சுக்காரர் பிரெஞ்சு மரபுப்படியும்தான் மாற்றித்திரித்தனர்! மதுரை மெசுரா ஆயிற்று. திருநெல்வேலி - டின்னவேலி ஆனது. புதுச்சேரி பாண்டிச்சேரி ஆனதையும் அதுதான்!

எழுத்துப்பேறு - 'உயிர்' பெறுதல்

செல்கிறது - செல்லுகிறது. உகரப் பேறு எளிமை கருதிய பேச்சுநடை. சொல்கிறது - சொல்லுகிறது, கேட்டுக் கொள்கிறோம் - கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம் என்பனவும் காண்க. சாதாரணமாக அவர்க்கும், அவருக்கும் அவர்கட்கும் அவர்களுக்கும் என்ற வடிவ

மாற்றங்களில் உகரப்பேறு காணலாம். 'பிரச்சனை'யைத் தமிழாக்கும் போது, 'அகரப் பேறு 'பிரச்சனை' ஆக்கும்; இகரப்பேறு பிரச்சினை ஆக்கும். எழுத்துப்பேற்றுக் கேற்பத் தமிழ்வடிவம் அமைவதால் இரண்டும் சரியே. சுதந்த்ரா - அகர எழுத்துப்பேறுற்றால் சுதந்தரமாகும்; இகரப் பேறுற்றால் சுதந்திரமாகும். இரண்டும் தவறல்ல. "தினந்தினம்தாம் அனுபவிக்கும் சுதந்தரம், தந்ததம் முன்னோர் நொந்த புண்ணெணிச் சிந்தை அன்புருகிச் சிந்துவர் கண்ணீர்" (மனோன்மனீயம் 4-1-155: 57) என நன்றியுள்ள நாட்டுமக்களைப் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை படம் பிடித்தார். 'சுதந்திர தேவி நின்னைத் தொழுதிடல் மறக்கிலேனே' என்றார் பாரதியார் (தேசிய சிதங்கள் 29).

ஊருணியா, ஊரணியா?

ஊருணிதான் முறைப்படி அமைந்த சொல். திருவள்ளுவரும் 'உருணி நீர்நிறைந்தற்றே' (215) என்றார். 'ஊர் உண்கேணி' என்பது குறுந்தொகை (399). இன்று அதை 'ஊரணி' என்றது, பேச்சு வழக்கிலேற்பட்ட பிழைபாடுதான் என்றாலும், குடிநீரல்லாத குளங்களை வெறுமனே ஊருக்கு அழகு தருவன என்ற பொருளில் 'ஊரணி' என்றால் என்ன? ஆனாலும் அவை சுற்றறியாதார் வாய்மொழியாக இருப்பதால், பிழைபடவும் வாய்ப்புகள் மிகுதி. எனவே பேச்சு வழக்குகளைக் சுற்றவர்கள் ஆளும்போது, "குற்றங்களைந்து குறைபெய்து பயன்படுத்துதலே, சுற்றறிந்த மாந்தர் கடனாகும்". ஊருணியே - எழுத்தில் இருக்கட்டும். ■

தினமணி சுடர் : 30.6.1990

2. தமிழ் ஒரு 'கட்டமைப்புள்ள' மொழி

தமிழில் ஒரு கட்டமைப்பு இருக்கிறது. எந்த மொழிக்கும் ஒரு வடிவமைப்பு இருக்கும். ஆயினும் தமிழில் கட்டுக்குலையாத கட்டமைப்பு — காரண காரியத்தோடு கூடிய கட்டமைப்பு — இருக்கிறது. தமிழில் ஒரு சொல் உண்டு. 'கட்டழகி' என்று! கட்டழகன், கட்டழகி என்பன பேச்சு வழக்குத்தான் என்றாலும், அதிலுள்ள நுட்பம் உணரத்தக்கது.

சிவப்பாக இருந்தால் போதுமா? உடல் திடமாக அமைந்து அவ்வவ்வுறுப்புகள் எந்த அளவினவாக இருக்க வேண்டுமோ அந்த அளவிலமைந்து, முழுமையிலும் அழகுடைமையை 'ஏர்', 'எழில்', 'சாயல்', 'வனப்பு' என்ற நான்கு சொற்களால் தமிழர்கள் குறித்தனர். அவை இலக்கியச் சொற்கள். மிக நுட்பமான பொருள் வேறுபாடு உடையவை என்பதை உரையாசிரியர்கள் விளக்கத்திலிருந்து அறியலாம்.

ஏர் - 'தளிரின்கண் தோன்றுவதோர் பொலிவுபோல, எல்லா உறுப்பினும் ஒப்பக் கிடந்து, கண்டார்க்கு இன்பத்தைத் தருவதோர் நிற வேறுபாடு. இது எல்லா வண்ணத்திற்கும் பொது'. இளம்பூரணர் கூறும் இவ்விளக்கங்கள் மிகவும் கூர்ந்து சிந்திக்கத்தக்கன. புது மணமக்களிடம் - அல்லது வறுமையில் உழன்று பிறகு புதுப் பணக்காரர் ஆனவரிடம் — தளதளவென்று, அவர் தம் இயல்பான நிறத்திலேயே ஓர் ஒளி தோன்றி, களையான முகத்துடன் காட்சியளிப்பதைப் பார்த்திருக்கலாம். தனிரும் பயிரும் பூரித்துவரும் போது தோன்றும் பொலிவு போன்ற ஓர் ஒளிவண்ணம் அது.

எழில் - அழகு. 'அது மிக்கும் குறைந்தும் நீடியும் குறுகியும் உயர்ந்தும் மெலிதாகியும் வலிதாகியும் உள்ள உறுப்புகள் அவ்வளவிற் குறையாமல் அமைந்தவழி வருவதோர் அழகு. இவ் அழகினைப் பிரித்துச் சுட்டிக் காட்டல் இயலாது'. சிலருக்கு நெற்றிமட்டும் மிக அகலமாக இருக்கும். சிலர் மூக்கு மிக நீண்டு

போயிருக்கும். சிலருக்கு வாய் அகலமாக இருக்கும். சிலரது பற்கள் உள்ளடங்கியிருக்காமல் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும். உறுப்புகள் அனைத்தும் அளவாக அமைவதால் ஏற்படும் மொத்த அழகையே 'எழில்' என்றனர். அவை காண்பார்க்கு எழுச்சி தரும் அழகாகும். 'அவள் எழிலுடையாள்' என்றால் காண்பதற்கு இனிமையுடையவள் என்பது பொருள். ஏர் முதலிய இவை அனைத்தும் முழுமையில் தோன்றும் அழகு பற்றியன.

சாயல் என்பது 'மென்மை'. அது மயிலும் குயிலும் போல்வதோர் தன்மை'. 'மயில்போன்ற சாயலுடையாள்' என வருணிப்பதுண்டு. அதுவும் ஒரு முழுமையழகு. இச்சாயலழகை 'ஐம்பொறிகளால் நுகரப்படும் மென்மை' என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுவார். உறுப்பு நலனிலும் சாயலழகால் மட்டுமே மனங்கவர்வார் பலர். எனவே இவை சிறு வேறுபாடுடையன.

'வனப்பு' என்பதற்குப் பேராசிரியர் 'உறுப்புகள் அனைத்தும் திரண்டவழிப் பெறுவதோர் அழகு' என விளக்கம் தந்தார். சிலை, சிற்பம் முதலியனபோல மனங்கவரும் ஆளுமையைத் தருவதே வனப்பாகும். சிலர் எழிலுடையவராக இருப்பர். அவர்கள் உறுப்புகளின் வழி அமைந்த அழகுடையவர்; உறுப்புகளை மறந்து விட்டு அதற்கப்பால், அவற்றின் சுட்டமைப்பால் பெறுகிற அழகே வனப்பாகும். தமிழ்மொழியில் ஏர், எழில், சாயல், வனப்பு - எனும் நான்கு வகைப் பெயர்களும் ஒத்துவருமாறு சொற்களும் தொடர்களும் உள்ளன. இதனை ஒவ்வொரு சொல்லை வைத்தும், தொடரைவைத்தும் நூற்றுக்கணக்கில் விளக்கலாம். எம்மொழிக்கும் இல்லாத 'செவ்வியல் அழகுகள்' தமிழுக்கு உண்டு.

தமிழில் மகளிரை வடிவு, வடிவுக்கரசி எனப் பெயரிட்டு அழைப்பர். இந்த வடிவம்மையை, வடிவம்மானை, வடிவாம்பாள் எனச் சிறிது மாற்றிவிட்டால், பிராமணருக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி. தமிழ்மொழி வடிவமைப்புடையது; தமிழன்னை சொற்களின் சுட்டமைப்பில், ஒரு வடிவுக்கரசியே. அம்பாளும் நம் அம்மையிலிருந்து வந்தவளே.

கட்டமைப்பும் ஓர் அழகு

‘கட்டழகு’ என்பது இத்தகைய வனப்பேயாகும். தமிழின் கட்டமைப்பு அழகானது, எளிமை நோக்கியது, பிற மொழிகள் பலவற்றினின்றும் வேறுபட்டது. சமஸ்கிருதத்தில் சந்த இனிமை அதன் பலவகை நீர்மைகளில் தலைமையானது. வருக்க எழுத்துக்களால் உச்சரிப்புக் கடினம். அதுவே அதற்கமைந்த தனித் தன்மையாகத் திகழ்கிறது. ஏற்ற இறக்கத்தோடு, உச்சரிப்புப் பிச்சாமல் கூறப்படும் வடமொழிச் சுலோகங்களைத் தமிழில் எழுதி உச்சரிப்பது, இருமொழிக்கும் கேடு; வட மொழிக்கே பெருங்கேடு. ஆங்கிலம் நெளிவு சுளிவுமிக்க உரையாடலுக்கு ஏற்ற எவ்விதக் கருத்தையும் கூர்மையாகவும் திட்ப நுட்பத்தோடும் வெளிப்படுத்த வல்ல - கருத்துத் தொடர்பு மொழியாகிவிட்டது. தமிழ் கட்டமைப்பு மிக்க மொழி. அதன் ‘சாயல்’ அழகு மிகமிக மென்மையானது. ‘கன்னித்தமிழ்’ ஆதலாலேதான் தமிழுக்குக் ‘காப்பு’ணர்ச்சியும் தேவைப்படுகிறது.

தமிழ்ச்சாதி

பொதுவாக மொழிகள் பல உறுப்புகளை விட்டுவிட்டு (Droppings) வரவரக் குறைந்து போகும் இயல்பினால் எளிமைப் படுவன. தமிழ் கூடுதலாக உறுப்புகளைச் சேர்த்துக் கொள்வதன் மூலம் எளிமை நோக்குவதே பெரும்பான்மையாகும். யார் என்பதிலிருந்து வரும் யார்க்கும் என்பதை ‘யாருக்கும்’ என்று கூறுவதிலேதான் எளிமை தோன்றுகிறது. ‘பார்’ (பூமி) என்பதிலிருந்து, ‘பார்க்குள்ளே’ என்றால் போதாதா? ‘பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு’ என்பதே நம் மரபாகும். ‘புனியம் பழம்’ எனக் கூடுதலாக ஓர் ‘அம்’ சாரியை சேர்ப்பதிலே ஒரு தனி இன்பம். தமிழ்ச் சாதியை ‘விதியே விதியே தமிழ்ச் சாதியை, என்செய நினைத்தனை?’ என்று, பாரதியார் பாடுவதுபோல், ஓர் அகரம் இடையிலே சேர்த்துத் ‘தமிழ்ச் சாதி’ என்றால்தான் நம் மனம் மகிழ்கிறது.

கட்டிடக் கலையும் கட்டமைப்பு மொழியும்

சிறு குழந்தைகளிடம் கட்டிடக் கலை விளையாட்டுக் கருவிப் பெட்டி ஒன்றைத் தந்து பாருங்கள். அதிலுள்ள பலவித அட்டைகளை வண்ணவண்ணமான சிறுசிறு கட்டைகளை, அவர்கள்

அடுக்கி அடுக்கி, மாட மானிகைபோல், கூட கோபுரம் போல் கட்டி அழித்து, மறுபடி வேறுவிதமாகக் கட்டி இவ்வாறு மகிழ்வார். இந்தக் கட்டிட விளையாட்டுக் கட்டை அடுக்குகள் போல் தமிழ்ச் சொற்களும் அதன் உறுப்புகளும் விளங்குகின்றன.

அறிஞன், கலைஞன், கொடைஞன், வறிஞன், பகைஞன் - இவ்வாறு 'ஞ' என்ற பெயரிடைநிலையுள்ள சொற்கள் நூற்றுக் கணக்காகும். பகுதி எனப்படும் முதனிலை மாற்றத்தால் மட்டும் இவை வெவ்வேறு சொற்களாக அமைகின்றன.

தமிழ்ச் சொற்கள் உருவாகும் நெறிமுறைகள்

'பார்க்கிறான் கேட்கிறான் போகிறான் படிக்கிறான் அழுகிறான் தொழுகிறான் எழுகிறான்' - இவற்றில் இடையில் வரும் ஒரே மாதிரியான 'கிறு' என்ற இடைநிலையால் இவை ஒரு தன்மைப்படுகின்றன. பார்க்கின்றான், கேட்கின்றான், போகின்றான் என இவை அனைத்தையும் மாற்றினால் 'கின்று' இடைநிலை எதிரொலிக்கும். பார்க்கின்றான், கேட்கின்றான், போகின்றான் என இவற்றை மேலும் மாற்றினால் 'கின்று' இடைநிலையுடன் 'அன்' சாரியை ஒலியும் சேர்ந்திசைக்கும். பார்த்துக்கொண்டான், கேட்டுக்கொண்டான், எடுத்துக்கொண்டான், தெரிந்துகொண்டான், அறிந்துகொண்டான் போல்வனவற்றில் கொள் - கொண்டான் என்ற துணைவினைப் பயன்பாட்டால் அவை ஒரு தன்மைப்படுவதைச் சுட்டிக் காட்டலாம். பார்த்தேன், பார்க்கிறேன், பார்ப்பேன், பார்த்தல், பார்வை, பார், பார்த்து, பார்த்த, பார்த்தனை, பார்த்தனன், பார்த்திலன், பார்த்தவன் என இவ்வாறு பார் என்ற அடிச்சொல்லுடன் வெவ்வேறு உறுப்புகளைச் சேர்ப்பதன்மூலம் பல சொற்கள் உருவாகின்றன. இதிலுள்ள உறுப்புகளைச் சொல்சிதைவு இல்லாமல் பிரித்து எடுக்கலாம். அவற்றின் பெயரையும் பயன்பாட்டையும் காரண காரியத்தோடு விளக்கலாம். நட - நடக்கல் - நடை - நடப்பு - நடத்தை - நடத்தல், நடத்துதல் - நடக்கை - நடம் - நடர் - நடமாடி - நடனம் - நடமாடுதல் - நடந்தேறல் - நடவடிக்கை - நடமாட்டம் - இவ்வாறும் இன்னும் கூடுதலாகவும் மிகப் பல சொற்களை உருவாக்குவர். ஒவ்வொன்றும் தனிப் பொருளுடையன.

நட, நடக்கல், நடை, நடையாளர் கழகம் - காலால் நடப்பன.
நடத்தல், நடத்துதல் - ஒரு நிகழ்ச்சியை நடத்துதல்.

நடப்பு - நடப்புக் கணக்கு (Current Account). இக்கால
நடப்பு ஒருவிதம். நடத்தை, நடக்கை - ஒழுக்கம், ஒருவரது இயல்பு,
பண்பு.

நடம், நடன், நடர், நடமாடி, (சிவன்) நடனம் - இவை
நடனமாடுதல் பற்றியன

நடமாடுதல் - உலாவுதல். நடமாட்டம் - ஆள் நடமாடுதல்.
மிகப்பல சொற்கள் உருவாவதை, இவ் அடிச்சொற்களைக் கொண்டு,
இவற்றின் பொருளும், இலக்கணமும் விளங்கும்படி சொன்னால்
பிள்ளைகள் மனத்தில் படியும். (காண்க : தமிழ்ச்சொல்விளையாட்டு,
இந்நூலாசான் எழுதியது) மகிழ்நன், பொருநன், பாடுநன், வாழ்நன்,
நடத்துநன், ஒட்டுநன், இயக்குநன் - என இவ்வாறு வருவன
வினையாலணையும் பெயர்கள் அல்ல. இவை வினைவழிப்
பெயர்களாகப் பயன்படுகின்றன. ஒட்டுநன் என்றால் 'ஒட்டுகிறவன்'
எனச் சுட்டாமல், ஒட்டுபவன் பற்றிய பொதுப் பெயராகப்
பயன்படுகிறது. தமிழில் இங்ஙனம் 'நகர இடைநிலை வருவது
அரிதாகும்'. 'இடையன், கடையன், உடையன், நடையன், விடையன்,
மடையன், கிடையன், குடையன்' எத்தனை சொற்களை இங்ஙனம்
தலை எழுத்தை மாற்றியே உருவாக்கலாம் என எண்ணிப் பாருங்கள்.
கட்டிடக் கலைக் கட்டைகளை மாற்றி மாற்றி அடுக்கி, வெவ்வேறு
வடிவங்களை உருவாக்கியது போலத் தமிழ்ச் சொற்கள், உறுப்புகளை,
எழுத்தை மாற்றுவதன் மூலம் மாறி மாறி அமைகின்றன.
அதனால்தான் பாரதியார் 'சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச்சொல்லே,
அதைத் தொழுது படித்திடடி பாப்பா' என்றார். அதாவது தொடக்கக்
கல்வியிலேயே, இத்தகைய இலக்கணங்களை, இலக்கணம் என்று
தோற்றாமலே, மாணவர்கள் மனத்தில் பதிவிக்க, நாம் நூற்றுக்
கணக்கான பாடமுறைகளைக் கண்டுபிடித்துச் செயற்படுத்த
வேண்டும். எங்கே? பள்ளிகளில் தமிழே இடம்பெறாத போது,
இதைப்பற்றி எண்ணுவது 'அதிகப்பிரசங்கித்தனம்' அல்லவா?

3. சாரியைகளின் பயன்பாடு

தமிழ்சொற்கள் நான்கு வகைப்படும். பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்பன அவை. இவற்றுள் உரிச்சொற்கள் அரிய சொற்கள்; சால், உறு, தவ என்பன போல அடைமொழிகளாக வருவன; செய்யுளில் பெரிதும் இடம்பெறுவன; அடிச்சொற்களாக நின்று பல சொற்களை உருவாக்குவன.

பெயரும் வினையுமே முதன்மையானவை. ஆனால் அவை தனித்தனியே நின்று பயனில்லையே. அவற்றினிடையே வந்து அவற்றை இயக்குவன இடைச்சொற்களே.

முருகன், பார்த்தேன் - தனித்தனி நிற்பன. முருகனைப் பார்த்தேன்; முருகனால் பார்த்தேன்; முருகனுக்குப் பார்த்தேன்; முருகனிடமிருந்து பார்த்தேன்; முருகனிடம் பார்த்தேன் - இவ்வாறு வரும் ஐ, ஆல், கு, இருந்து, இடம் போலும் உருபுகள் இடைச்சொற்கள்.

இடைச்சொற்கள் வேற்றுமை உருபுகள், உவம உருபுகள், வினைச்சொல் உள்ளூறுப்புக்களாகிய விகுதி, இடைநிலை, சாரியை முதலியன, இசைநிறை, அசை நிலை என்பன என இவ்வாறு பலவகைப்படும். இடைச் சொற்கள் தனித்துநின்றால் பொருளில்லை. பெயர், வினைகளைச் சார்ந்து, அவற்றிடையே முன்னும் பின்னும் இடையிலும் வந்தால்தான் பொருள் வேறுபாட்டுக்கு உதவும்

இங்கு சாரியை பற்றிச் சிந்திப்பது போதும். சார்ந்து வருவது சாரியை. இது எதற்கு வருகிறது? சொற்களை முழு வடிவாக்க வருகிறது. அதனுடன் பொருளுணர்ச்சிக்கும் சிறிதளவு துணை நிற்கிறது.

சாரியை பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொன்னால், அவை 'ஒட்டுதற்குரிய வழக்கொடு சிவணி, சொற்சிதர் மருங்கின் வழிவந்து

விளங்காது' - (தொல் 132) என்ற தொல்காப்பியப் பகுதிமட்டும் தெரிந்தால் போதும். பெயர்வினையும் தனித்தனி நின்றும், இரண்டும் சேர்ந்து தொடராக நின்றும் நடக்குமிடத்து, அச்சொற்களை ஒட்டுதற்கு (இணைப்பதற்கு), உலக வழக்கில் ஓர் எழுத்தையோ, சாரியையோ இடையில் சேர்த்துக் கூறுவர். அவையே சாரியைகள் ஆகும். அச்சொற்களைப் பிரித்து, தனியே சொன்னால் சாரியைக்குப் பொருள் இல்லை. மரம் + ஐ = மரத்தை. இதில் மரம் + அத்து + ஐ = இடையே 'அத்து' வந்துள்ளது. தனியே 'அத்து' என்பதற்குப் பொருளில்லை. மரமை - தமிழ்ச்சொல் வடிவாகாது. இவ்வாறு ஒட்டுதற்கு வருவன, வேற்றுமைத்தொடர், அல்வழித் தொடர்பு புணர்ச்சிகளிலும், தனிச் சொற்களிலும் எழுத்து, சாரியை ஆகிய இரண்டில் ஒன்று வந்து சொல்லை அல்லது தொடரை நிரப்பும்.

பொதுவாக இவற்றை நாம் இக்காலத்திற்கு ஏற்ப விரிவு படுத்தலாம். இவை ஒலித்துணையாக வருவன. ஒலித்துணை உயிர்களாக அ, இ, உ மூன்றும் அடிக்கடி வரும்.

குற்றியலுகரமாயினும் முற்றியலுகரமாயினும் அவை சொற்களை எளிமைப்படுத்த வரும் 'ஒலித்துணை உயிர்களே'.

பாக் - பாக்கு, விளக் - விளக்கு - இவ்வாறே குற்றுகரம் வருகின்றது. முற்றியலுகரமெனக் கூறப்படும் களவு, பசு, நடு, பாவு - என்பனவற்றிலும் 'உகா' முடிவு எளிமையே தருகிறது. கல் - கல்லு, புல் - புல்லு, கண் - கண்ணு - இவ்வாறு உகரப்பேறு ஏன்? நடைமுறையில் என் கண்ணு, இது புல்லுக் கட்டு, கல்லுக்குள் ஈரம் என்பன ஏன்? என் கண், இது புல் கட்டு (புற்கட்டு), கற்குள் ஈரம் - எனல் போதாவா? இங்கெல்லாம் உகரப் பேறு ஏன்?

பாக்கெட் - பாக்கெட்டு, கரெக்ட் - கரெக்டு, பேட் (Bat) - பேட்டு, வாட்ச் - வாட்ச்சு - இவ்வாறு வல்லொற்றாக முடியும், பிறமொழிச் சொற்களை, உகரம் சேர்த்தே இயல்பாக ஒலிப்பர். அர்த்தம் - அருத்தம் ஆனால், தமிழ்வடிவாதலுக்கும் இதுவே அடிப்படை.

பர்வ - எனும் கன்னடப் புதினம் பருவம் எனத் தமிழில் பெயரிடப் பெற்று, மொழியாக்கம் பெற்றுள்ளது. தமிழில் பருவம்

என்பதே, அங்கு பர்வ ஆகிப்போய்த் திரும்பப் பருவம் ஆகித்தமிழில் வெளிவந்துள்ளது (பைரப்பா எழுதிய பர்வ - கன்னட நாவல், தமிழில் பாவண்ணனால் பருவம் என மொழியாக்கம் பெற்றுள்ளது. சாகித்திய அக்காடெமி வெளியீடு 2002).

இடைச்சொல் ஆய்வு, தமிழ்ச்சொற்கட்டமைப்பு ஆய்வாக முடியும். அதில் எழுத்துப் பேறும் சாரியைகளும் 'ஒட்டுதற்கு ஒழுகிய வழக்கினவாய்', சொல் வடிவத்தை எளிமைப்படுத்தித் தரும். ஒலிப்பதற்கு எளிமையும் இனிமையும் கொடுக்கும். பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழ்வடிவப்படுத்த, இவையே பெரிதும் உதவும். ■

4. நுப் போல் வளை

ஒளவையார் சிறு குழந்தைகள் மனத்தில் பதியவேண்டும் என்றே ஆத்திசூடியைப் பாடியுள்ளார். உயர்ந்த கருத்துக்கள் உடனே முழுவதும் விளங்காவிட்டாலும் மனத்தில் கிடந்து ஊறினால், பிற்பாடு நன்மைகள் விளையும் என அவர் எண்ணியிருக்கிறார். எழுத்துப் பயிற்சியும் சொற்பயிற்சியும் பெறும் பள்ளிப் பிள்ளைகளிடம் அவர் தமிழ் எழுத்துவரிசையை வைத்து, நீதிபோதனை செய்ய முயன்றது, புதிய சீரிய முயற்சியாகும். அவற்றுள் நுப் போல் வளை என்பது, இலக்கணத்தை அடிப்படையாக வைத்தும் ஒரு நீதிக் கருத்தை விளக்கமுடியும் என்ற அவரது சிறந்த சிந்தனையின் விளைவாகும்.

சிலர் இதற்கு நுகரம் வளைத்து எழுதப்படுவதுபோல், பணிவுகாட்டவேண்டும் என்று வேடிக்கையாகப் பொருள் கூறிச் சிரிக்கவைப்பதுண்டு. நுகர வருக்கம் நு, நா என இவ்வாறு பன்னிரண்டு உயிர்மெய் வடிவங்களைக் கொண்டது. 'நு' என்ற மெய்யொலி ஒன்றே பயன்படுகிறது. மங்கை, தங்கை, பழங்காலம் என வரும். நுதான்மட்டும் பயன்பட்டு, தன்னை ஒட்டிய பன்னிரண்டு உயிர்மெய்களையும் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் வாழவைக்கிறது. 'அது போல் நீ உலகிற்குப் பயன்பட்டு, உன் வருக்கத்தை உலகம் போற்றுமாறு செய்'. 'வளை' என்றால் தன்னைச் சார்ந்துள்ள உயிர்மெய் வருக்கத்தை - அவை பயன்படாவிடிலும் காப்பாற்றுவதுபோல, நீயும் உன் சுற்றத்தைக் காப்பாற்று என்பதாம். திருவள்ளுவர் 'சுற்றந்தழால்' (53) என ஓரதிகாரத்தில் கூறியதையே, இவர் அரையடிக்குள் சுருக்கிக் கூறியுள்ளார். அவர் 'தழுவுக' என்றதை, இவர் 'வளை' என எளிமைப்படுத்தியுள்ளார். அருட்தந்தை வி.மி. ஞானப்பிரகாசம் வீரமா முனிவர் உரை ஒன்று கூறியதை, நினைவுபடுத்தினார். இதன் பின்னிணைப்பில் காண்க

மெய்யெழுத்து ஆத்திசூடி

முதல் பன்னிரண்டும் உயிர் எழுத்து வரிசையிலானவை. இவற்றை (அறம் செய விரும்பு, ஆறுவது சினம்) உயிரெழுத்து சூடி எனலாம். அடுத்து மெய்வரிசைக்கு முன்னதாக ஆய்த எழுத்தை வைத்துள்ளார். ஆய்த எழுத்து மொழிக்கு முதலில் வராது. என்ன செய்வது? 'அஃகம் சுருக்கேல்' என்று, ஆய்த முதல் எழுத்து சூடி அமைகிறது. இன்றும் 'அஃகன்னா' என்று தனித்து உச்சரிக்க முடியாத ஆய்தத்தைப் பிள்ளைகள் சொல்வதில்லையா? ஆய்தமும் 'மெய்' யெழுத்துப் போன்றதே. அதை உச்சரிக்க இயலாது. அ - என உயிர் சேர்த்து 'அஃகன்னா' என்பர். அந்நெறியைப் பின்பற்றுகிறார் ஒளவையார். தானியத்தை விற்கும் பொழுது அதன் அளவைச் சுருக்காதே என்பது இதன்பொருள். அஃகம் என்பது தானியத்தையும், பொதுவாக விலைக்கு விற்கும் பொருளையும் குறிக்கும். இன்று விலைக்கு விற்கும் பொருள்களின் அளவையும் தரத்தையும் குறைப்பதே அன்றாட வாடிக்கையாக இருக்கிறது. இந் நிலையில் 'அஃகம் சுருக்கேல்' என்ற அறிவுரை இன்று எவ்வளவு இன்றியமையாததாகிவிட்டது என்பதை உணர்கிறோம். இனிமேல் நம் நியாயவிலைக் கடைகளில் கூட 'அஃகம் சுருக்கேல்' என்று பலகையில் எழுதிப்போட்டால் பயன்படுமல்லவா?

இனி மெய்யெழுத்து ஆத்திசூடிகளைப் பார்ப்போம். தமிழில் மெய்யெழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலில் தனித்து வருவதில்லை. உயிருடன் கூடியே வரும். கடவுள் என்பதில் 'க்' என்பதே மொழி முதலில் நிற்கிறது. (க் + அ = க) எனினும் அது உயிருடன் கூடியே முதலில் வரும். மெய்யெழுத்தைப் புள்ளியிட்ட க, ங, ச, ஞ எனலாம். அல்லது இக், இங், இச், இஞ் - என முதலில் உயிர் 'இ' சேர்த்தே சொல்ல முடியும். இதனால் பள்ளிப் பிள்ளைகள் எளிமைக்காக இக்கன்னா, இங்கன்னா, இச்சன்னா, இஞ்சன்னா - என்று முறைவைத்து, மணலில் எழுதி விளம்பிப் பழகும். பிள்ளைகளுக்கு அந்நூல் பாடிய ஒளவையார், அப் பிள்ளைகள் வழக்கையே, எள்ளாது இகழாது பின்பற்றுவது, அவரின் குழந்தை உள்ளத்தைக் காட்டுகிறது.

க் - கண்டொன்று சொல்லேல். (க் + அ) க் முதலில் உளது

ங் - ஙப்போல் வளை (ங் + அ) ங் முதலில் உளது

ச் - சனிநீராடு (ச் + அ) ச் முதலில் உளது.

ஞ - ஞயம்படவுரை (ஞ் + அ) ஞ் முதலில் உளது.

இப்போது ஒரு சிக்கல் வருகிறது. இதற்கு அடுத்த மெய்கள் ட், ண் - என்பன. இவை மொழிக்கு முதலில் வாரா. என்ன செய்யலாம். பிள்ளைகள் இட்டண்ணா, இண்ணன்னா - என உச்சரிப்பதை நினைக்கிறார்; வழிபிறக்கிறது.

இட் - இடம்பட வீடு எடேல். 'இட்' என - ட்மெய் முதலில் வரப் பாடிவிடுகிறார்.

இண் - இணக்கமறிந்து இணங்கு. முதலில் 'இண்' உளது - அதன்படி 'ண்' மெய் முதலில் வருகிறது.

இவ்வாறு மொழிக்கு முதலில் வரக்கூடியவற்றுக்கு, அந்தந்த உயிர்மெய்யை வைத்தும், முதலில் வாராதவற்றுக்கு இய், இர், இல், இழ், இள், இற், இன் - என இகரம் சேர்த்தும் முதலாக அமைத்துப் பாடிவிடுகிறார். இவற்றை (இ)ய், (இ)ர் - என இவ்வாறு அறிதல் வேண்டும்.

'மெய்'களை ஒலிப்பதற்கு, எவ்வாறேனும் 'உயிரின்' துணை வேண்டும். இத்தனை நெறிமுறைப்படி உயிர், மெய், உயிர்மெய் எனப் பெயரிட்டதையும், அவற்றைக் குறில், நெடில், மூவினம், உயிரும் மெய்யும் சேர்ந்த வடிவம் - என மிக்க அறிவியல் திறனுடன், காலத்தால் அழியாதபடி வரிசைப்படுத்தியதையும் எண்ணி வியக்க வேண்டும்.

இந்த அகர வரிசையைக் கற்காமல், கற்பிக்காமல் முன்று அகவை முடிந்ததும் சேரும் பிள்ளைகளுக்கு, ஆங்கில எழுத்தையே கற்பித்து அழிவு தேடும் ஆணை பிறப்பித்த அரசுகளும் பள்ளி வணிகர்களும் தாமும் தம் குடியும் சுற்றமும் அழிந்து ஒழியவே வினை விதைக்கிறார்கள். 'கொதியழல்சீற்றம் கொங்கையின்' விளைத்து, மதுரையை எரித்தாள் கண்ணகி. தமிழன்னை 'கொதியழற்சீற்றத்தை' நெஞ்சினில் விளைத்து, இக் கொடுமையை அழித்து ஒழிப்பாள் என்பது உறுதி.

கண்டொன்று சொல்லேல் (க்). ஈப்போல் வளை (ங்). சனி நீராடு (ச்). இடம்பட வீடெடேல் - இதில் 'ட்' மொழி முதலாகாது என்பதால், 'இட்' என வருமாறு, 'இடம்பட' எனத் தொடங்கியுள்ளார். ண் என்ற மெய்க்கு இணக்கமறிந்திணங்கு என்றும், ல் என்ற மெய்க்கு இலவம் பஞ்சில் துயில் என்றும் 'ன்' என்பதற்கு அனந்தலாடேல் என்றும் பாடியுள்ள அழகு அனைத்தும் இலக்கண உணர்வோடு சிந்திக்க வேண்டியனவாகும். இக், இங், இஞ், இட், இண், இய், இர், இல் என இவ்வாறு மெய்களை உச்சரிக்கும் முறையை நினைவிற் கொண்டு, ஒளவையார் மெய்குடிகளைப் பாடியுள்ள திறம் குழந்தைகளுக்கு இவை போய்ச்சேர வேண்டும் என அவர்கருதியதை வெளிப்படுத்துகின்றன. சில எழுத்துக்கு அன், அழ் எனவும் உச்சரிக்கலாம் என்று அவர் கருதியுள்ளார்.

‘ங்’ வுக்குத் தனிச்சிறப்பு

இவ்வாறு மெய்குடிகளைப் பாடியவர், ‘ங்’ என்ற மெய்க்கு மட்டும் தனிச்சிறப்புத் தந்துள்ளார். மொழி முதலாகாத ட், ண் போன்றவற்றுக்கு இடம்பட, இணக்கமறிந்து எனப்பாடியதுபோல, ‘இங்ஙனமென’ ஏதேனும் ஒருதொடர் கண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் ங்கர வருக்கத்தின் பயன்பாடினமை, அவருக்கு மனத்தில் பட்டிருக்கிறது. மேலும் மொழி முதலாகா எனக் கூறப்பட்ட எழுத்துக்கள், தம் பெயர் கூறுமளவில் மொழி முதலாகும் என்ற விதியையும் சட்டென நினைத்துப்பார்த்திருக்கிறார். உடனே ‘ஈப்போல்’ என்றே பாடிவிட்டார். ‘ங்கர எழுத்தைப்போல்’ என, இச்சுடி மட்டும் தனித்து நிற்பதை எண்ணிப்பாருங்கள். மெய்களையும் நாம் சாதாரணமாகப் படிக்கும்பொழுது க, ங, ச, ஞ என்றே படிக்க வேண்டியுள்ளது. எனவே ‘ஈப்போல்’ என்றார். ங்கர - ங் - எழுத்தைப்போல் என்பதாம். இங்கே ஓர் உண்மை புலனாகிறது. ஈப்போல் - ங் + அ = ங - இதில் ‘ங்’ மெய்யே மொழிமுதலாகிறது. ‘ஙனம்’ என்ற சொல்லை அவர்கருதவில்லை. ‘ஙனம் மொழி முதலாம் என்ற நன்னூற் கொள்கை ஒளவைக்கு இல்லை’ என்பர் வ.சுப.மாணிக்கம். மேலும் அவ்வாறு அறம் சொல்வதிலும், ‘ஈப்போல் வளை’ என்ற அறமே அவருக்குச் சிறப்பாகப் பட்டிருக்க வேண்டும்.

ஙனம் தனிச் சொல்லாகுமா?

ஙனம் என்ற சொல்லில் மட்டும் அகரத்துடன் 'ங்' மொழி முதலாக வரும் என நன்னூல் ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். இக் கருத்தை அவருக்கு முன்னரும் யாரும் கூறவில்லை. அவருக்குப் பின்னரும் 'சாமிநாதம்' தவிர, வேறு எந்நாலிலும் இது ஏற்கப்படவில்லை.

பவணந்தி முனிவர் 'சுட்டு, யா எகர வினாவழி அவ்வை, ஒட்டி ஙவ்வும் முதலாகும்மே' (106) என்று கூறுகிறார். அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம், யாங்ஙனம், எங்ஙனம் என்று இவ்வாறு வரும் என்பது அவர் கருத்து. ஆயினும் 'ஙனம்' என்று எங்கும் யாரும் தனித்து வழங்குவதில்லை. அங்ஙனம் என்றால் அவ்வாறு, அம்முறைப்படி என்று பொருள். சிலர் அங்கனம், இங்கனம், யாங்கனம் எனவும் எழுத, வழங்கக் காண்கிறோம். இன்று சில சமயம் யாங்கனம் என எழுதினால் அதை அடித்துவிட்டு, யாங்ஙனம் என மாற்றி எழுதவும் பார்க்கிறோம். யாங்கனமும் தவறன்று.

பெரும்பாலும் பட்டப்படிப்புக்கான வினாத்தாள்களில் இவை பயன்படுகின்றன. 'சிலப்பதிகாரம் முத்தமிழ்க் காப்பியமாவது யாங்கனம்?', 'மீகரம் தமிழின் சிறப்பெழுத்தாவது எங்ஙனம்? என இவ்வாறு இன்று வினாக்கள் கேட்கப் பெறுகின்றன.

ஙனம் தனித்துவராமல், அங்ஙனம், யாங்ஙனம் என இவ்வாறு இன்று வினாக்கள் கேட்கப் பெறுகின்றன.

ஙனம் தனித்துவராமல், அங்ஙனம், யாங்ஙனம் என இவ்வாறு சுட்டு, வினாக்களை அடுத்தே வருதலைக் கொண்டு, நன்னூல் உரையாசிரியர்கள் 'முடவன் கோலுன்றி வந்தாற்போல' இச் சொல் வருமென விளக்கியுள்ளார்கள்.

சொல் வரலாறு

மரபும் மாற்றமும் எவ்வாறு ஏறி அமைகின்றன என்பதை இச் சொல் வழி ஆராயலாம். ஒலி ஒப்புமை, சொல் ஒப்புமைகளால் நேரும் தவறுகள் களையப்படுகின்றன. எனினும் அவை பலரால் ஒப்புமை ஆக்கமாக ஆளப்படும்போது மாற்றங்கள் மொழியில் ஏறி அமர்கின்றன. தள்ளப்படுதலும் தவறாக ஏறி அமர்தலும் ஒருசேர

நிகழவே, மரபும் மாற்றமும் உணரப்படும் இயைபோடு படிவதனால் மொழி வளர்ச்சி பெரும்பிழைக்கு உள்படாது காப்பாற்றப்படுகிறது.

பழந்தமிழ்

பழந்தமிழில் ஆங்கனம், ஈங்கனம், யாங்கனம் என்ற சொற்களே காணப்படுகின்றன. 'ஆங்கனம் தணிகுவ யாங்கும்' என்பது நற்றிணை (322). 'ஆங்கனம் பாடிய ஆயிழை' என்பது சிலம்பு (7-47-1). அவ்வாறு என்பது பொருள். ஆங்கு - ஆங்கனம் என வளர்ந்தது. அதுபோல ஈங்கு என்ற சுட்டும் ஈங்கனம் ஆனது. 'ஈங்கனம் செல்க' என்பது புறநானூறு (208). இதுபோல 'யாங்கு' என்ற வினாவும் யாங்கனம் என நீட்சிபெற்றமைந்த ஆட்சியைக் காணலாம். 'யாங்கனம் ஒத்தியோ வீங்கு செலன் மண்டிலம்' என்பது புறநானூறு (8). 'நீங்குகென்றியான் யாங்கனம் மொழிகோ' என்று அகநானூற்றில் (90) காணப்படுகிறது. இது யாங்கனம் என்றுதான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது எதுகை நடையமைப்பால் நன்கு புலனாகிறது. ஏதெழுதுவோரால் பிழைபட எழுதப்பட்டுள்ளது. தெ.பொ.மீ. இதை ஒப்புக்கின்றார். முத்து சண்முகம் பிள்ளை நெட்டெழுத்துக்கு முன்னால் மெல்லின உடனிலை மயக்கம் வாராத தமிழ்மொழி அமைப்பை விளக்கி, ஆங்கனம் என்பதே சரி என விவரித்துள்ளார்.

ஆங்கனம், இங்கனம், அங்கனம், இங்ஙனம் என்ற சொல்லாட்சிகள் பழந்தமிழில் காணப்படாதவை. ஆயினும் எங்ஙனம் மட்டும் காணப்படுவது எங்ஙனம் எனத் தெரியவில்லை. 'எங்ஙனம் ஆளும் அருள்' என்பது திருக்குறள் (251). 'எங்ஙனம் யாங்கறிகோ' என்பது சிலம்பு (7-29-2). ஆங்கனம் சரியென்றால் அங்கனமும் சரியே. ஆங்கு - ஆங்கனம் ஆகலாமெனில் அங்கு - அங்கனம் ஆகலாம்தானே? எடுத்தாளாததால், தவறாகிவிடாது.

பேச்சு வழக்கு

அங்ஙனே பார்த்தேன், இங்ஙனே நின்றான் என இன்றும் பேச்சு வழக்கில் அவ்விடமும் இவ்விடமும் சுட்டப்படுகின்றன. பிற திராவிட மொழிகளிலும் அங்ஙன், இங்ஙன் காணப்படுகின்றன. மலையாளத்தில் அங்ஙன், இங்ஙன் பெரு வழக்கின என்பர். இவை சுட்டு முதலாகிய தனிச்சொற்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. காலப்போக்கில், பேச்சு நடையில் 'அம்' ஒட்டுப்பெற்று, இவை

‘அங்ஙனம்’ ‘இங்ஙனம்’ ஆயின. எனினும் முதலில் இடத்தையும் பிறகு முறையையும் சுட்டும்படியான தனிச்சொற்களாகவே இவை விளங்கின.

‘அவனைப் பேர்த்து இங்ஙன் மீட்டுத்தருவாய்’ என்பது சிலப்பதிகாரம் (9-38). ‘அவனை மீளவும் இவ்விடத்தே கொண்டுவந்து தருக’ என்பது பொருள். ‘கடைகழிந்து இங்ஙனம் கருதியவாறு’ (10-49) என இங்ஙனம் சிலம்பில் இடம்பெறுகிறது. இவ்விடத்தே வரக்கருதியது என்பதே பொருள். சிலம்பில் வட்டார வழக்குகள் இடம்பெற்றுள்ளன. எளிமை கருதிய திருக்குறளிலும் வட்டார வழக்குகளுக்கு இடம்தரும் நெகிழ்ச்சி பல இடத்தும் காணப்படுகிறது.

பவணந்தி முனிவர் காலத்தில் யாங்ஙனம் என்பதும் அங்ஙனம், இங்ஙனம், எங்ஙனம் முதலியனவும் உலக வழக்கில் பெருகிக் காணப்பட்டு, எழுத்திலும் ஏறத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். இதனால் அவர் கருத்தை விளக்கவந்த சிவஞான முனிவர், “தொல்காப்பியர் இதை ஏற்காததன் காரணம் இத் திசைச் சொற்கள் அக்காலத்து தமிழின்கண் இவ்வாறு பயின்று வாராமை பற்றி” எனக் குறிப்பிடக் காண்கிறோம்.

‘ங்ஙனம்’ தனிச்சொல்லாகும் தகுதியுடையதன்று. எனினும் நன்னூலார் இலக்கணம் வகுத்துவிட்டதால், பிற்காலத்தே அது ஏற்புடையதாக ஆனதுடன், பழஞ்சுவடிகளைத் திருத்துமளவு போய்விட்டது. ஒளவையார் ங்ஙனம் பற்றிக் கவலைப்படாமல் ‘ங்ப்போல்’ என, அந்த எழுத்தையே முதலாக்கி, நீதி கூறிச் சென்றுள்ளார். இன்று நாம் யாங்கனம் என எழுதினாலும், யாங்ஙனம் என எழுதினாலும் ஒரே பொருளென உணரும் நிலையில் உள்ளோம். சிலர் நினைப்பார்கள் ‘என்ன ஐயா? இத்தனை போராட்டம்?’ என்று. போராட்டம் என்பது வாழும் மொழிக்கு அடையாளம் என்பதை ஒருகணம் உணர்ந்தால் அவர்கள் மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் அடைவார்கள்.

ஙப்போல் வளை

‘ஙப்போல்வளை’ என்ற தலைப்பில், முனைவர் தமிழண்ணல் அருமையான கட்டுரை எழுதியுள்ளார். (தமிழ்மணி, அக்டோபர் 12). இந்த ஆத்திசூடிக் கூற்றுக்கு அவர் தந்துள்ள இருபொருள்களோடு மூன்றாவது பொருளையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். அது வீரமாமுனிவர், 18-ஆம் நூற்றாண்டில் தொகுத்த பொதுத்தமிழ் (தமிழ் - இலத்தீன்) அகராதியில் காணப்படுகிறது.

“இவ்வெழுத்தைப் பற்றி ஒளவையார் கூறியுள்ளார் : ‘ஙப்போல்வளை : வாயிலை (எ.கா- கோட்டையின், சுற்றுச்சுவரின் வாயிலை) சுற்றி வளைத்த முறைகளில் வளைத்தவை. ங என்ற எழுத்தைப் போல” De Hac Littera Aueyar dixit : ஙப்போல்வளை : ingressum, v.g.arciis, valli etc. anfractis inflecte viis, ut est forma Littera ங)

■

- அருட்தந்தை வி.மி.ஞானப்பிரகாசம்
மதுரை - 1

தமிழ்மணி 21.12.1991

5. 'கருங்கயற்கண் விழித்தொல்கி நடந்தாய் வாழி காவேரி!'

இளங்கோவடிகள் காவிரி ஆற்றுக்குச் சொன்னது கன்னித் தமிழுக்கும் பொருந்தும்.

காவிரியாறு காட்டாறாக இருந்தபோது, கண்டபடி கரையை உடைத்துக்கொண்டோடி, நாட்டை அவ்வப்போது பாழ்படுத்தியது. கரிகால் பெருவளத்தான் காவிரிக்குக் கரையமைத்துக் கல்லணை கட்டிய பின், அது சோழநாட்டில் கயல்மீன்கள் ஆகிய கண்களால் உணர்வை வெளிப்படுத்தி, ஒல்கி ஒசிந்து நடக்கத் தொடங்கியது. அதனால் நாட்டுவளம் பெருகியது. ஆற்றுக்குக் கரை போன்றதுதான் - இலக்கணம் எனக் கவியரசு முடியரசன் பாடினார். 'ஆற்றுக்குக் கரை ஏன் வேண்டும்? - என்பது அவர் வினா. காட்டாறு - பேச்சுமொழி. அது பயன்படாது போகலாம்.

நிலையின்றி ஓடிய காவிரியாறு ஆக்கத்திற்குப் பயன்பட்டது எவ்வாறு? பேச்சுமொழி காட்டாறு போன்றது; எழுத்து மொழி கரைகட்டப்பெற்ற ஆறு போன்றது. எப்படிப் பார்த்தாலும் ஓடிவரும் தண்ணீர்தான் அதன் உயிராகும்.

'பொள்ளாமணி' எது தெரியுமா? மண்ணோடு மண்ணாக வெட்டி எடுக்கப்பட்ட மாணிக்கம்தான் பொள்ளாதமணி. சங்க காலத்தில் 'பொளித்தல்' என்றால் 'யா மரத்தின் மேற்பட்டையை உரித்தெடுத்தல்' (அகம். 257). 'கல் பொளிந்தன்ன' (மது. 482) என்று கல்லை, மேற்பரப்பைத் தட்டித் தட்டிச் சொரசொரப்பரிக்குவதும் குறிக்கப்படுகிறது. இன்றும் நம் வீடுகளில் அம்மியைப் பொளிவதுண்டு. இது தெரியவில்லையென்றால், தெரியாதவர் தலையில் பெண்கள் மிளகாய் அரைத்துவிடுவார்கள். மணிமேகலையில் 'பொளிந்த சாளரம்' (துளையிட்ட சன்னல்) வருகிறது (4.53). பொளிதல் - உளியால் கொத்துதல். பொள்ளாமணி என்பது பட்டை தீட்டப்பெறாத மாணிக்கம். பொள்ளாமணி

இல்லாமல், பட்டைதீட்டிய மாணிக்கம் என்பது ஒன்றில்லை. பேச்சுமொழி இல்லாமல் எழுத்து மொழி என்பது ஒன்றில்லை. பேச்சுமொழிதான் முற்பட்டது; நாள்தோறும் கோடிக்கணக்கானவர் பயன்படுத்துவதால் பெருவழக்குடையதும் அதுதான்! ஆயினும் அறு கரைபெற்றதால் அதிகப் பயன்பாடுடையதாவதுபோல், மாணிக்கம் போளப்பட்டுப் பட்டை தீட்டப்பெறுவதால் மிகுந்த பயன்பாட்டுக்கு வருவதுபோல் மொழியும் இலக்கணம் என்ற வரையறையால் மிகுந்த பயன்பாட்டுக்குரியதாகிறது.

இலக்கணத்தைச் சிலர் 'கர்ணகடுர' மாக்கிவிட்டனர். அது இலக்கணத்தின் குற்றமன்று. ஒரு வரையறை - ஒரு பண்பு விளக்கம் - ஒரு வளர்ச்சி வரலாறு - ஒரு நெறிமுறை வழிகாட்டுதல்: இவைதான் மொழிக்கு இலக்கணம்!

எது புதுக்கவிதை?

கவிக் கோ அப்துல் ரகுமான், 'புதுக்கவிதை' பற்றிப் பல்கலைக் கழகத்தில் உரையாற்றினார். 'இன்று புற்றீசல்போல், கண்டவர்களெல்லாம் கண்டபடி கிறுக்கி - 'புதுக்கவிதை' என்று வெளியிடுகிறார்களே, சரிதானா?' என்று மாணவர்கள் வினா எழுப்பினர். மேலும் கீழும் இருபுறமும் அதிகமாக இடம்விட்டுப் பதிப்பித்தால் அது இன்று புதுக்கவிதையாகிவிடுகிறது. அன்று அப்துல் ரகுமான் கருத்து வடிவத்தையே தனக்குரிய கவிதை வடிவமாகக் கொண்டு அமையும் புதுக்கவிதைக்கு ஆறேழுவரன் முறைகள் கூறினார். அதாவது இப்படி இப்படி இருந்தால், அதைப் புதுக்கவிதை என்று இனங்கண்டு கொள்ள வேண்டும்; அல்லாத குப்பைகளைத் தள்ளிவிட வேண்டும் என்ற இடத்துக்குப் புதுக் கவிஞர்கள் வந்துள்ளனர்.

புதுக்கவிதையை வாயாரப் புகழ்ந்தவர்களும் இன்று அதன் தளர்ச்சி நிலைக்கான காரணங்களைத் தேடும் நிலை வந்து விட்டதால், 'புதுக்கவிதை'யை இனம் காண வேண்டியுள்ளது. இலக்கணத்தை உடைத்துக் கொண்டு வந்ததென்று கூறப்பட்ட புதுக்கவிதையும் இனம் காண, சில வரையறைகளைத் தேடுகிறதே அதை நீங்கள் 'இலக்கணம்' என்ற பெயரால் சொல்ல வேண்டாம். பழைய இலக்கணத்தை உடைத்துக்கொண்டு வந்ததே தவிர, அதுவும் இன்று

புதிய அமைப்புக்கேற்ற புதிய இலக்கணம் தேடுகிறது என்று நானும் கூறவில்லை. நாமிருவரும் சமாதானமாகப் போய்விடுவோம்!

எதிர்காலம் என்ன சொல்லும்?

இன்று எல்லோரும் 'புதுக்கவிதை' என்ற பெயரால் எழுதுகிறார்கள். பாரதியாரின் வசனகவிதைகள் புதுக்கவிதையா? சாலை இளந்திரையனின் உரைவிச்சு புதுக்கவிதையா? ந. பிச்சமுர்த்தி தொடங்கிய புதுக்கவிதைக்கும் இன்றைய புதுக்கவிதைக்கும் வேறுபாடு என்ன? சி. மணி, மு. மேத்தா, பாலா எனப் பலரும் புதுக்கவிதையை இனம்காட்ட முயல்கிறார்கள்.

ஒரு காலத்தில் இருவகை வழக்கிலும் இருந்ததை, வடிவப்படுத்தவும், வரன்முறைப் படுத்தவும் இனம் காட்டவும், வரலாறுணர்த்தவும், நெறிமுறை வழிகாட்டவும் முயன்ற முயற்சிகளின் தொகுப்பே காலப்போக்கில் கடினமான இலக்கணமாகிவிட்டது. இன்று புதுக்கவிதையை 'இனம்' காட்டும் பண்பு விளக்க முயற்சியும் நாளைக்கு 'விதிகளாகி' இலக்கணமாகிவிடலாம்தானே?

பேச்சும் எழுத்தும்

பேச்சுமொழியின் வார்ப்படம்தான் எழுத்துமொழி. ஆனாலும் பேச்சு மொழி, நடைமுறையிலிருப்பதால் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது. அதன் வார்ப்படத்தால் உருவான எழுத்து மொழியில், பழையதன் தொடர்ச்சியும் புதியதன் ஏற்பும் கலந்து காணப்படுகின்றன. தமிழில் இவ்விரண்டையும் தவிர்க்க முடியாது.

இலங்கை, பர்மா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், இந்தோனேசியா, இந்தோசைனா, தென்னாப்பிரிக்கா, மொரிசியசு, ரியூனியன், குயானா, பிஜித்தீவுகள், மடகாசுகர், டிரினிடாட், மார்ட்டினிக் என இவ்வாறு 22 நாடுகளுக்குமேல் தமிழ் வழங்குவதாகக் கணக்கிடப் பட்டிருக்கிறது. உலகில் பல நாடுகளில் பேசப்படுவது என்ற நிலையில், ஆங்கிலத்திற்கு அடுத்த இடம் தமிழுக்கு உள்ளது என்று வ.அய். சுப்பிரமணியம் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வளவு பரந்துபட்ட வழக்காற்றைக் கொண்ட தமிழ்மொழி அனைவராலும் ஒரே மாதிரியாகவா பேசப்பட்டு வருகிறது? நாடு, இடம், சாதி, சமயம்,

தொழில், குடும்பப் பின்னணி, கல்வி நிலை, அண்டைமாநிலத் தாக்குரவு என இத்தகையவற்றால், நூற்றுக்கணக்கான வேறு பாடுகளுடன் தமிழ் உச்சரிக்கப்படுகிறது; பேசப்படுகிறது. கிறித்தவ சமயப் பொழிவா, அது ஒரு வகையாக இருக்கிறது. மீனவர் வழக்குக்கும் படகர் வழக்குக்கும் பல வேறுபாடுகள் உள். காலந் தோறும் ஏற்பட்டு வந்துள்ள மாற்றங்களும் கணக்கில். இவை அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதுதான் 'தமிழ்'. அதாவது நாம் கூறும் 'தமிழ்' என்பது, நூற்றுக்கணக்கான தனித்தனித் தமிழ்களைத் தன்னுள் அடக்கியதேயாம்.

தனித்தமிழ்

பிறமொழி கலவாத தமிழைத் 'தனித்தமிழ்' என்றனர். அதனைத் 'தமிழ்' என்றாலே போதுமானது. உண்மையில் தனித்தமிழ் என்று பேச்சுத் தமிழைத்தான் சொல்ல வேண்டும். பேச்சு காலத்துக்குக் காலம் வேறுபடுகிறது. ஒரே காலத்திலும் இடத்துக்கு இடம், சமூகத்திற்குச் சமூகம் வேறுபடுகிறது. ஏன்? சாதிக்கு ஒரு தமிழாக இருக்கிறது. அதிலும் தனி ஆளுக்கு ஆள் வேறுபடு மிடங்களும் உண்டு. ஒரே மனிதரே வெவ்வேறு நேரத்தில், வெவ்வேறு விதமாக உச்சரிக்க, பேச வாய்ப்பிருக்கிறது. பேச்சு என்பது தனியொருவர் செயலாக அமையும்போது 'தனிப் பேச்சு நடை' ஆகவும் (Idiolect), தனிப்பட்ட சிலர் செயலாக அமையும்போது கிளை வழக்காகவும் (Dialect) ஆகிறது என்பர்.

இத் தனித்தனித் தமிழைத் தமிழ் அன்று என்று சொல்ல முடியாது; இதுதான் தமிழ் என்று, ஒன்றைமட்டும் சுட்டிக் காட்டிக் கூறவும் இயலாது.

அதனால் மொழியியலறிஞர் சிலர் பேச்சு (Speech) வேறு; மொழி (language) வேறு என்றனர். மொழி என்பது, ஒரு மக்கள் கூட்டத்தார் அனைவரும் தம்முள் கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்கு என ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒரு கருவி அல்லது ஓர் அமைப்பாகும். அவர்தம் அறிவையும் உணர்வையும் வெளிப்படுத்திக்கொள்ள உதவும் சாதனமாதலால், இதனை வெறும் 'கருவி' என எண்ணுவதை விடுத்து, அம் மக்களின் உணர்வோடும் வாழ்வோடும் சம்பந்தப் பட்டது என விளங்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

உயிருள்ள மனிதர்களால் உருவாகும் மொழியும் தன்னளவில் உணர்வும் உயிரும் உள்ளதுபோல் இயங்குகிறது. இந்த மொழி காலத்திற்கு ஏற்பத் தன்னைச் சரி செய்துகொள்கிறது. ஒவ்வொரு திருப்புமுனைக் காலகட்டம் வரும்போதும் மொழி தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்கிறது. ஆற்றுக்குக் கரையமைத்து, வாய்க்கால் வழி பாய்ச்சி, நாட்டை வளப்படுத்த வேண்டாமா? தரிக நிலமாகிய அதற்கு நாம் செய்வதெல்லம் தோட்டம் போடுவது, பயிர் செய்வது, பூங்கா அமைப்பது, அதை நமக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வது போன்ற செயல்கள்தான்! மற்றபடி அது தன்னைத்தானே கவனித்துக் கொள்கிறது. ஆனாலும் கவனித்துக் கொள்ளும் என்று வேலி கட்டாமல் விட்டு விடலாமா? பாத்தியமைக்காமல் போகலாமா? நீர் பாய்ச்சாமல் விடலாமா?

தனித்தனி வழக்காறுகளின் கூட்டுறவால், அதில் தலைமை வாய்ந்த ஒன்றால் ஒரு 'பொது மொழி' உருவாகிறது. அப்பொது மொழிக்கும் இத் தனித் தனி மொழிக்குமிடையே ஏற்படும் ஒட்டுறவையே நாம் அம்மொழியின் வாழ்க்கை என்று கூறிவிடலாம். தனிமொழி மிகத் தனிமைப்பட்டு, அப்பொதுமொழியை விட்டு விலகிவிட வேண்டும் என்று இன்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அது தவறு. அப்படிப் போனால் அத் தனிமொழி வேற்று மொழியாகிப் போய்விடும். அத் தனிக் கிளைமொழியையும் கொண்டு உருவான, பொதுமொழியைப் போற்றினால்தான், அத் திசை வழக்குக்கும் வாழ்வுண்டு.

இவை இரண்டும் இணைந்தும் பிணைந்தும் தாமே வளர்வதை - வாழ்வதை நமக்குக் காட்டி, நம்மை நெறிப்படுத்தி வைப்பதுதான் 'இலக்கணம்' என்ற பெயரால் கூறப்படுகிறது. ஆங்கில மொழியின் தொடக்க கால வளர்ச்சியை அறிவது, இதுகாறும் கூறியவற்றுக்கு அரணாக அமையும். ஆங்கிலத்தின்மீது அளவற்ற மோகம் கொண்டுள்ள நாம், அதன் வளர்ச்சி வரலாற்றை அறிந்து பின்பற்றலாம்தானே? ■

தமிழ்மணி 18.5.1991

6. தமிழைத் தளரவிடலாமா?

குறள் கூறும் வாய்ப்பாடு

‘அல்லவை தேய அறம் பெருகும், நல்லவை நாடி இனிய சொலின்’ (கு. 96) என்ற திருக்குறள், கணிதம் போன்ற ஒரு வாய்பாட்டை நம்முன் வைக்கிறது. அறமும் பாவமும் எதிர்விதத்தில் செயற்படக்கூடியவை. ஒன்று தேயுமிடத்தில் - இன்னொன்று வளரும்; ஒன்று வளருமிடத்தில் மற்றது தேய்ந்தொழியும். அதனால் ‘நல்ல வற்றை நாடி இனிய மொழிகளைப் பேசும் அறம் பெருகப் பெருக அல்லாதவையாகிய பாவம் தேயும்’ என்பது திருவள்ளுவர் கருத்து. ‘தேய’ எனும் ‘செய’ எனும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம், ‘தேயுமாறு’ எனப் பொருள்படும். தீயவை தேயுமாறு அறம் வளரும் - அதனையே மாற்றிச் சொன்னால் அறம் வளர வளரத் தீமை தேயும். பரிமேலழகர் இதற்கு “தேய்தல் - தன் பகையாகிய அறம் வளர்தலின் தனக்கு நிலையின்றி மெலிதல்” என விளக்கம் எழுதினார். இந்த வாய்பாடு ஒரு வரையறையை (Formula) தருவதால் இது பலகாலத்தும் பொருத்திப் பார்க்கத் தக்கதாகிறது.

இந்தியை எதிர்ப்பதாலோ, ஆங்கிலத்தைத் தாக்குவதாலோ அவை ஒழிவதுமில்லை; அழிவதுமில்லை. மாறாக எச்சரிக்கைப் படுத்தப்பட்டு, எதிர்ப்புணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு அவை நன்கு அழுத்தமாக உட்காரவே நாம் வழிவகுக்கிறோம். தமிழை உரிய இடத்தில் வைப்பதால் மட்டுமே, இனித் தமிழைக் காப்பாற்றவோ, வளர்க்கவோ முடியும். தமிழின் ஆட்சியும் பயன்பாடும் கவுரவமும் வளரவளரவே ஏனையவற்றின் செல்வாக்குக் குறையத் தொடங்கும். இதற்குக் காலம் பிடிக்கும். இப்போதே படிப்படியான முயற்சி தேவை.

ஆங்கில வழி நர்சரிப் பள்ளிகளை முழுமுச்சாக எதிர்ப்பவர்கள், தமிழ்வழிக் கல்விப் பள்ளிகளை நாகரிகமும் கட்டுப்பாடும் தேர்ந்த கல்வியும் தோய்ந்த பயிற்சியும் உடையவை

ஆக்காமல் விட்டுவிடுகிறார்கள். அதனால் மேலும்மேலும் ஆங்கில நர்சரிப் பள்ளிகள்தான் பல்குகின்றன. வெறுமனே எதிர்ப்புக் காகவோ எதிர்ப்பு? தமிழ்வழிப் பள்ளிகளை உயர்தரமுடையவை ஆக்குவது ஆக்கபூர்வமான செயல்.

தமிழ்த் தலையெழுத்தாம், ஆங்கிலத் தலையெழுத்தாம்

ஆங்கிலத்தை விலாச முன் எழுத்துக்களாகப் பயன்படுத்தும் பழக்கம் அடிப்பட்ட ஒன்றாகிவிட்டது. இதை மாற்றச் சிறிது சிறிதாகத் தமிழ்ப் பழக்கத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டும். சத்துரு சங்காரக் கோட்டையை 'சா'னாக் கோட்டை' (ச. கோட்டை) என்றுதான், படிக்காத பாமர்கள் சொல்கிறார்கள். படித்த மேதைகள் தான் எஸ்.எஸ்.கோட்டை என்று கூறித் தங்கள் 'மேதாவிலாசத்தைக்' காட்டுகிறார்கள்.

தே.கல்லுப்பட்டி, இ. தருமம், ந. கோயில்பட்டி என்று இவ்வாறு தமிழ் முன்னெழுத்துடன் எத்தனையோ ஊர்ப்பெயர்கள் இன்றும் உள்ளன. ஆத்திக்காடு தெக்கூர் - ஆ. தெக்கூர் என்றுதான் அழைக்கப்படும். அதனால் அங்குள்ள கலைத்தந்தை தியாகராசரின் விசாலாட்சி உயர்நிலைப்பள்ளியைப் பாராட்டி எழுதும்போது கல்கி "இது ஆ.தெக்கூர்மட்டுமன்று. ஆஆ! தெக்கூர்!!" என்று வியக்கத்தக்க ஊரென எழுதினார். இத்தகைய ஊர்ப் பெயர்களை எல்லாம் தேடிப் பிடித்துத் தமிழ் முதல் எழுத்துக்களையே பயன்படுத்த வழி காட்டலாம்.

தமிழ் ஆசிரியர்கள், தமிழ்ப் படைப்பாளிகள்

தமிழாசிரியர்களுக்கும், தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்கும் வேறு எதிலும் ஒற்றுமை இருக்கிறதோ இல்லையோ, இந்த முன்னெழுத்து முறையில் மிகுந்த ஒற்றுமை இருக்கிறது. உ.வே.சா., திரு.வி.க., ரா.பி.சே., மு.வ., கி.வா.ஜ. என்று தமிழறிஞர்களை அழைப்பது போலவே வ.ரா., தி.ஜ.ர., தி.ஜா., கு.ப.ரா., க.நா.சு., லா.ச.ரா. என இவ்வாறு இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் பெயர்களும் வழங்குகின்றன. சிறுபான்மை சி.கே.எஸ். (சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியார்); ஏ.சி. செட்டியார், எஸ்.வி.வி. எனச் சில பெயர்கள் நிலைத்துவிட்டன. சி.என். அண்ணாதுரை எனும் பெயர் வழக் காற்றையோ, ஈ.வே.ரா. எனும் வழக்காற்றையோ மாற்றிடல்

கடினமே. 'மோ.க.காந்தி' எனக் காந்தியடிகளே தமிழில் ஒருசமயம் கையொப்பம் இட்டிருப்பது நமக்குக் கண்கொள்ளாக் காட்சி; கருத்துக்கும் மாட்சி தருவதாகும்.

ஆனால் வி.பி.சிங்., என்.டி. ராமாராவ், எல்.கே. அத்வானி எனச் சில அனைத்திந்திய அளவில் வழங்கும் பெயர்களை என்ன செய்வது? கூடியவரை தமிழாக்கவே முயல்வோம்.

தொலைக்காட்சி முதலிய மக்கள் தகவல் தொடர்புகள்

தொலைக்காட்சியையே டி.வி. என்றுதானே கூறுகின்றனர். அதை நாமே கண்டுபிடித்துத் தமிழ்ப் பெயரை இட்டிருந்தால், உலகமெல்லாம் தமிழ் ஒலிக்கும். நம் கடைப் பெயர்கள் முதலான பலவற்றுக்கும் பிற மொழிப் பெயர்களிடுவதையே பெருமையாகக் கருதுகிறார்களே. இப்போது என் செய்வது? தொலைக்காட்சி, வானொலி, நாளிதழ், பிற இதழ்கள், திரைப்படம், கடைப்பெயர்ப் பலகை, விளம்பரம் - இவை யாவற்றிலும் கூடுமானவரையும் தமிழையே பயன்படுத்த முயல வேண்டும். அவற்றைப் பார்க்கும், கேட்கும் மக்கள் தாமே தமிழ்ப் பழக்கத்திற்கு ஆட்படுவர்.

ஆங்கிலத்தில் நெடுநாளாக வழங்கி வருபவையும் உலகம் மற்றும் இந்திய அளவிலானவையும் குறியீடுகளாகிவிட்டன. தமிழில் வழங்கும் 'குறியீடுகள்' என அவற்றை வகைப்படுத்தலாம். அதற்காக அவையே நிலைபெற வேண்டுமென்பதில்லை. தமிழில் எவ்வளவு இயலுமோ அவ்வளவுக்கு முயலுதல் வேண்டும். 'ஒல்லும் வாய் எல்லாம் அறம் செய்க' என்ற குறள்வழியே நம் குறிக்கோள் வழியாதல் வேண்டும்.

உதாரணங்கள்

இவ்வாறு முயலும்போது சில சிக்கல்கள் தோன்றும். பேருந்துக் கழகங்களில் சோழன் போக்குவரத்துக் கழகம் 'சோ.போ.கழகம்' கும்பகோணம் என்று பெயர் பொறித்துள்ளது. சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த மதுரையில் பாண்டியன் பெயரால் அமைந்த போக்குவரத்துக் கழகம் பி.ஆர்.சி. என்று மட்டும் வழங்குவதால் என்ன பெருமையோ? பா.போ.கழகம் ஆனால், சில காலத்துக்குத்தான் புதுமையாக இருக்கும். பிறகு பழகிவிடும்.

பேருந்துத் தடங்களை இன்று 3A, 3B, என்று போடுகிறோம். தமிழில் 3அ, ஆ, இ என்று போடலாம். ஆனாலும் தமிழில் குறில் நெடில் உச்சரிப்பு வேறுபாடு எளிதில் புலப்படுவதில்லை. 3அ என்றால் 'ஆவா, அவா?', நெடிலா, குறிலா என்ற ஐயம் ஏற்படும். மூன்று அ, மூன்று இ, மூன்று உ என்று கூறலாம். மூன்று நீதிமன்றம் போவதேல், 3 நீ எனவும்; மூன்று அண்ணா நகர் போவதேல் 3 அ என்றும் மூன்று கருணாநிதி நகர் போவதேல் 3க என்றும் ஏன் கூறக்கூடாது என ஆராய வேண்டும். இவ்வாறே தமிழ் முன்னெழுத்துப் பழக்கத்தை ஏற்படுத்த ஏற்படுத்த ஆங்கிலப் பழக்கம் அகலும்.

தமிழில் தன் பெயரைக் கூறிக்கொள்ளுதல், தாய்மாமழியில் கையெழுத்திடுதல் போன்ற பழக்கங்களும் இதனை ஒட்டியன வாகும். தமிழ் முன்னெழுத்தைப் போடுமாறு கட்டாயப்படுத்த வேண்டும். ஒருவர் T. Kannappan என ஆங்கிலத்தில் எழுதி விட்டு, தமிழிலும் டி. கண்ணப்பன் எனப் போடுவாரேல் அதை எப்படி ஏற்க முடியும்? தமிழில் எழுதும்போது தமிழ் எழுத்தில் மட்டும் 'டி' என இருந்தால் போதாது. தமிழிலேயே 'தே' என இவ்வாறு எழுதுக எனப் பழக்க வேண்டும். பள்ளி முதல் இப்பழக்கம் தொடங்கித் தொடர வேண்டும்.

ஆமாம், தமிழ்த் தொண்டு என்பது ஓர் அனுபவம்; ஒரு மனப்பழக்கம்; மாற்றமறியாத பயிற்சி; தொடர்ந்து வரும் செயற்பாடு. அதை ஒரு 'மேடைச் சொற்பொழிவு' என்று மட்டும் கருதினால் போதாது. ■

7. தமிழனின் 'தலையெழுத்து'ம் தமிழின் தலையெழுத்தும்!

ஒருவர் தம் மகன் சோலையப்பனைத் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டுப் பேச விரும்புகிறார். அவன் வேலைபார்க்கும் அலுவலக நண்பர் பேசியை எடுக்கிறார். தந்தை விருப்பத்தைச் சொன்னதும் நண்பர் 'பி.ஆர்.எஸ்.', 'பி.ஆர்.எஸ்' என்று கூவுவது காநில் விழுகிறது. பெரி. சோலையப்பனின் அலுவலகச் சுருக்கப் பெயர் அதுதான். அங்கு மட்டுமென்ன? தமிழகம் முழுவதுமே பள்ளிகள், அலுவலகங்கள், தொழிலகங்கள் எங்குமே தமிழனின் 'தலையெழுத்து' எல்லாமே ஆங்கிலம்தான்! சுருக்கப் பெயராக அமையும் முகவரிகளும் ஆங்கிலம்தான்!

எனக்கே 'ஆர்.எம்.பி' என்பதுதான், நான் வேலைபார்த்த பள்ளியில் பெயர். எங்கள் தலைமையாசிரியர் 'ஆர்.எம்.பி.' என்றுதான் அன்பொழுக்கக் கூப்பிடுவார். அங்கே ஆர்.என். என்பவரும் கே.எஸ்.டி. என்பவரும் எனக்கு நெருங்கிய நண்பர்கள். கவியரசு முடியரசன் என்னுடன் பணியாற்றிய பாரதிதாசன் வழிவந்த புகழ் பெற்ற பெருங்கவிஞர். தமிழ் என் தாய், தமிழ் என் தந்தை எனப் பாடுபவர். ஆனால் அவர் பெயரும் பள்ளியில் கே.எஸ்.டி.தான்! நாம் ஆங்கிலச் செல்வாக்கிற்குப் பிறகு நம் தலையெழுத்துகளை அல்லது முன் எழுத்துகளை ஆங்கிலமாக எழுதும் பழக்கத்திற்கு ஆட்பட்டு விட்டோம். இதில் யாரையும் குறைசொல்வதற்கில்லை. ஒரு மனப் பழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. நன்கு சிந்தித்து, நாட்டுமருந்து தந்துதான், இந்தப் பழக்கவழி நோயை அகற்ற வேண்டும். காலப் போக்கில் சிறிதுசிறிதாகத்தான் இதை மாற்ற முடியும். அதற்கான ஆர்வமும் முயற்சியும் இருந்தால் காலம் வெல்லும்.

அனைத்திந்திய அளவிலும் உலகளாவிய நிலையிலும் தலைவர் பலர் பெயர் அன்றும் - இன்றும் ஆங்கில முன்னெழுத்துடன் அமைந்தன. வி.பி.சிங் என்பது ஆங்கிலப்படியும் சரியே; தமிழிலும்

விசுவநாத பிரதாப் சிங் வி.பி.சிங் தானே! சி.வி.ராமன், என்.டி.ராமராவ், என இவ்வாறு வருகை எண்ணிறந்தன. முன்பும் இது போன்ற பழக்கத்தால் தமிழர்களும் எஸ்.நாகப்பன், எம்.திருநீல கண்டன், எல்.சேகர் என இவ்வாறு தம் பெயரை எழுதுவதும் பிறரால் அழைக்கப்படுவதும் நாகரிகம் எனவும் கௌரவம் எனவும் கொண்டு விட்டனர். சு.குமரப்பனை 'என்ன குமரப்பா' என்று அழைத்தால் பட்டிக்காட்டுத்தனமாய், அவமரியாதையாய், தாழ்வாய்ப்படுகிறது. "என்ன! எஸ்.கே." என அவரையே விலாசமிட்டு அழைத்தால்தான் அவர் படித்தவர், நாகரிகமானவர் என அவருடைய மனமும் எண்ணுகிறது; நமக்கும் கௌரவமாய்ப்படுகிறது.

நிலைமை போகிற போக்கைப் பார்த்தால் தமிழனின் இந்தத் தலையெழுத்து மோகம், தமிழின் தலையெழுத்தையே மாற்றி விடுமோ. என்னுமளவு அச்சத்தை ஏற்படுத்துகிறது. சிறிதுநேரம் சிலுவற்றையேனும் எண்ணிப் பார்ப்போமா?

(1) மனிதர்கள்தான் தங்கள் முன் எழுத்தை ஆங்கிலமாக்கிக் கொண்டனர் என்பதில்லை. நம் நாட்டில் ஊர்ப் பெயர்கள் பல வற்றுக்கும் ஆங்கிலத் தலையெழுத்தைச் சேர்த்துப் பயன்படுத்தப் பார்க்கலாம். P. புதுப்பட்டி வேறு; T. புதுப்பட்டி வேறு. முன்னது பொன்னம்ராவதி புதுப்பட்டி, பின்னது திருப்புத்தூர்ப் புதுப்பட்டி. அதாவது பக்கத்திலுள்ள ஊரை வைத்து வேறு பிரித்துக்காட்ட இவ்வாறு வழிகண்டனர். 'தேவன் குறிச்சி' மலைசார்ந்த கல்லுப்பட்டி T. கல்லுப்பட்டி ஆனது. ஊர்குடத்தமிழில் தலையெழுத்தை வைத்துக் கொண்டால் அநாகரிகம் என்று சுருதி, ஆங்கிலத்தையே பெரிதும் நாடும் நாடு இது.

(2) சில ஊர்ப்பெயர்கள் சுருக்கப்படும்பொழுதுகூட ஆங்கில எழுத்துகளாகத்தான் அமைகின்றமையைப் பார்க்கிறோம். 'சதுர்வேதி மங்கலம்' என்பது 'S.V. மங்கலம்' ஆகிவிடுகிறது. 'ராஜசிங்கமங்கலம்' R.S. மங்கலமாகிறது. சத்துரு சங்காரக் கோட்டை நீளமான பெயராயிருந்ததால் தமிழன் அதை எஸ்.எஸ். கோட்டை என்று அன்னைத் தமிழில் அழைக்கிறான். வரலாற்று வழிவந்த ஊர்ப்பெயரென்று முழுவதும் தமிழாக இருக்கும் போதுதான் விளங்கும். தமிழனின் தலையெழுத்துப் பழக்கம் அதை விளங்காமல்

ஆக்கி விடுகிறது. பெரியநாயக்கன்பாளையமெல்லாம் P.N.பாளையமாகிவிடும். R.S.புரம், K.K.நகர் என்றுதான் நகரின் புதிய விரிவாக்கங்கள் அழைக்கப்படுகின்றன. C.I.T.காலனி, L.I.G. காலனி இப்படியும் எண்ணிறந்தன. ஏதோ நான் பார்த்த, கேட்ட சிலவற்றைச் சொன்னேன். உங்களுக்கு இதுபோல் நூற்றுக்கணக்கில் நினைவு வரும். நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்களுக்குப் பழக்கப்பட்டவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினால் பல்லாயிரம் குறியீடுகள் இவ்வாறு வழங்குவதை அறியலாம்.

(3) ஊர்கள் போகட்டும். நிறுவனங்கள், கடைகள், பள்ளிகள், கல்லூரிகள், பல்கலைக் கழகங்களும்ல்லவா தலையெழுத்தை ஆள்வதில் 'செட்டுப்' போய்விட்டன. எம்.டி.சி.சி. பாங்க், ஐ.ஓ.பி. என்போம். எம்.எஸ். பல்கலைக்கழகம், ஏஆர்சி உயர்நிலைப்பள்ளி. இப்படி எண்ணினால் அது கணக்கிடலங்குமா? நிறுவனங்களின் பெயர்ப் பலகைகள் இந்த அவலத்தை நெற்றியில் எழுதிவைத்து, உலகுக்குத் தமிழனின் தலையெழுத்துப் பழக்கத்தைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன.

(4) நிறுவனங்களை விட்டு விடுவோம். பதவிகளின் பெயர்களில் வருகின்ற ஒவ்வொரு சொல்லின் தலையெழுத்தையும் எடுத்துக் கூட்டி அடுக்குவது நமக்குள் ஒரு நாகரிகம் முதிர்ந்த பழக்கமாகிவிட்டது. V.C. என்றும், H.M. என்றும், M.D. என்றும், A.R. என்றும் இப்படி எத்தனை பதவிக் குறியீடுகள்! 'தலைமையாகிரியர் எங்கே?' என்று கேட்பவர்கள் ஒருவர் இருவர்தான். 'எச்.எம். எங்கே?' என்று 'நாகரிகமாகக்' கேட்பவரே அதிகம். அப்போதுதான் ஏவலன் கூடப் பதில் சொல்கிறான்.

(5) நமது நாடு குடியாட்சி நாடு. இத்தகைய நாட்டில் அரசியல் கட்சிகளும் மக்களைப் பெற்று பிரிந்து பிரிந்து பல்குகின்றன. அதனால் முன்னெழுத்து வைத்துக்கொள்கின்றன. எஸ்.காங்கிரஸ், எஸ்.ஜனதாதளம் என்பதுடன் பி.ஜே.பி., ஈ.ஆர். எல்.எப். என்று இவ்வாறு அவை ஆங்கில எழுத்துகளால் அழைக்கப் படுகின்றன.

(6) நமது கல்வித் தகுதிப் பட்டங்கள் எல்லாம் ஆங்கில வார்த்தைச் சுருக்கங்களாக உள்ளன. பி.ஈ., எம்.பி.பி.எஸ்., எம்.ஏ.,

பி.எஸ்.சி. என இவ்வாறு அவற்றின் தலையெழுத்து வரிசையை வைத்துச் சொல்லப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் படித்தவர்களை மட்டுமா சார்ந்துள்ளன? படிப்பைப் பற்றிச் சொல்ல நினைக்கும் பாமரனையும் தட்டுத்தடுமாற வைக்கின்றன.

(7) நமது பேருந்துத் தடங்கள் நிலையான ஒன்றிலிருந்து சிறிதுசிறிது மாற்றப்படும் போது 3A, 3B, 3C என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அதில் பயணம் செய்பவரெல்லாம் இதைப் பயன்படுத்தியே ஆக வேண்டும்.

(8) குடியிருக்கும் வீட்டு எண்கள் கூட, சில சமயம் 94A, 36D, ஆகிவிடுகின்றன. இவ்வாறு ஆங்கிலம் நம் வீட்டு வாசல்களிலும் குடியேறுகிறது.

(9) 6-ஆம் வகுப்பு ஏ, பி. சி எனப் பள்ளியில் வகுப்பு வரிசைகள் உள்ளன. பிறவகைப்பாடுகள் எவையாயினும் நாம் அ, ஆ, என்றோ; க, கா என்றோ அழைப்பதில்லை. ஏ, பி, சி தான் சுருக்கமான, சொல்லக்கூடிய குறியீடுகளாகப் பயன்பட்டு வருகின்றன!

(10) உலகளாவிய அறிவியல், கணிதம் போன்றவற்றில் இவை சில சூத்திரங்களாக, வாய்பாடுகளாக நிலைபெற்றுள்ளன. இப்படியே எண்ணிக் கொண்டு போகலாம். இறுதியில் ஒரு முடிவுக்குத்தான் வரவேண்டும்போல் தோன்றும். ஆங்கில எழுத்துகளை இனி யாரும் எங்கும் தவிர்ப்பதே நலம் என இதற்கும் ஓர் இயக்கம் தொடங்க வேண்டும் போலும்! 'அ, ஆ' படிக்க ஓர் இயக்கம், ஒன்று இரண்டு என தமிழில் எண்ண ஓர் இயக்கம். இனித் தமிழில் மூச்சு விடவே ஓர் இயக்கம் வேண்டுமோ? "எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ்" என வாய் குளிரப் பேசி, மேடை ஏறி முழங்கி, வீட்டுக்கு விரைந்து போகிறவர்கள் இந்த நடைமுறையை அல்லவா எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்? ஐயோ பாவம்! அவர்களுக்கு எங்கே நேரமிருக்கிறது? அவர்கள் தமிழுக்காக உயிரைக் கொடுக்க அல்லவா போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்!

8. தலையெழுத்தாகித் தடுமாறவைக்கும் ஆங்கிலமே!

‘இருக்க இடம் கொடுத்தால் மடத்தைப் பிடுங்கிய கதை போல’ என்பது பழமொழி. ஒரு மடாதிபதி, புகலிடமின்றி வந்த பரதேசி ஒருவனுக்குத் தம் மடத்தில், புறந்திண்ணையில் தங்க இடம் கொடுத்தாராம். இரக்கப்பட்டு இடம் தந்த அவரையே, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மடத்தைவிட்டு நகர்த்திவிட்டு, அந்த மடத்திற்கு ஒண்ட வந்தவன் மடாதிபதியாகி விட்டானாம். எப்படி இருக்கிறது கதை!

ஆங்கிலமும் ‘ஒண்ட வந்த பிடாரி’ தான்! அது இப்பொழுது ஊர்த்தெய்வத்தை விரட்டிவிட்டது. ஆங்கிலம் வருவதற்கு முன்பு தமிழில் முகவரி குறிக்கும் மரபு எவ்வாறு இருந்தது? மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் என்ற முன்னைய பழக்கம் இன்றில்லை. இன்று ம.க.நக்கீரன் என்று சுருங்கிவிடும். மருதங்கிழார் மகனார் கண்ணனார் என்பதை ம. கண்ணன் என்றோ, மரு. கண்ணன் என்றோ சுருக்குவர். முன்பும் பூதன் மகன் தேவனை, பூதந்தேவன் என்றும், கண்ணன் மகன் கூத்தனை, கண்ணங்கூத்தன் என்றும், உருத்திரன் மகன் கண்ணனை உருத்திரங்கண்ணன் என்றும் சுருக்கினர். அதுபோலவே ஊர்ப்பெயரை மட்டுமே முன்பெயராக வைத்துக்கொண்டவர்களும் உண்டு. மாங்குடி மருதன், அரிசில்கிழார் என வழங்கின. கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் என ஊரும் தந்தை பேரும் சேர்த்து அமைவதுண்டு. கல்வெட்டுக்களிலும் இத்தகைய பெயர் வழக்காறுகளை நிரம்பக் காணலாம். கண்ணன் ஆரூரன், ஆதித்தன் சூரியன் என இவ்வாறுதான் வழங்கின. ஊர்ப்பெயர்கள் கூட இவ்வாறே முழுப் பெயர்களாக வழங்கிவந்தன. செம்பியன் மாதேவி சதுர்வேதி மங்கலம், பல்லவன் மாதேவி சதுர்வேதி மங்கலம், அருமொழித் தேவ சதுர்வேதி மங்கலம் என இவ்வாறு அவை வேறுபடுத்தப்பட்டன. முன்னெழுத்தாகச் சுருக்கும் பழக்கம் இல்லாத காலம் அது.

இராமருக்கு முடிசூடும் நாள் குறித்து எங்கும் செய்தி அனுப்பப்படுகிறது. வசிட்ட முனிவரும் மந்திரிமாரும் கூடி நாளும் நாழிகையும் குறித்து அழைப்பு விடுகிறார்கள். எவ்வாறு? “கவிகை ஒங்கும் தயரதராமன் தாமச் சுந்தர மவுலி சூடும் ஒரையும் நாளும் தூக்கி” வரைந்து அனுப்பினர் என்று கம்பர் பாடுகிறார். அழைப்பிதழ் ஒலை அல்லவா? ‘தயரதராமன்’ என்று பெயர் பொறித்தனர். ஒரே பெயராக்கி விட்டதால் தமிழ்மரபு காக்கப்படும் என்பது கம்பருக்குத் தெரியும். இன்றைக்கு எனில் த. இராமன் ஆக்கியிருப்பர். பரமராமனைப் ப. இராமன் ஆக்கியிருப்பர்!

நகரத்தார் மொய்ப்பண ஏடு

இன்றும் இந்த வழக்கத்தைக் காணவேண்டுமென்றால், நகரத்தார் திருமண வீட்டில் மொய்ப்பணம் எழுதும்போது பார்க்கவேண்டும். பங்காளிகள் ‘பணம் எழுதுவது’ என்பது ஒரு முக்கிய சடங்கு. அதில் ‘கைப்பெட்டியை’ முன் வைத்து, ஏடு எழுதுவர். முன்பு பணை ஒலையில் எழுதினர். இன்று ‘மொய்ப்பண ஏடு’ என அச்சிட்டு நோட்டுப் புத்தகத்தில் எழுதுகின்றனர். இராமசாமி செட்டி பெரிய கருப்பன் ரூ. கால், முத்துராமன் செட்டி சுப்பிரமணியன் ரூ.கால், முத்தையா செட்டி பழனியப்பன் ரூ.கால் என்று கரைப்பிரிவு வரிசைப்படி, குடும்ப வரிசைப்படி, வயது வரம்புப்படி மொய்ப்பணம் எழுதப்படும் திறம் மிகச் சிறப்பாக இருக்கும்.

ஒரு மொய்ப்பண ஏட்டையாவது பார்த்து, அதன் விளக்கத்தைக் கேட்டால்தான் இச்சிறப்புத் தெரியவரும். இதில் முன்னே இருப்பது தந்தை பெயர். ஒரு மொய்ப்பண ஏட்டை வைத்துக்கொண்டு, அந்தப் பங்காளிக் குடும்பங்களின் குடிவழி வமிசாவளி அத்தனை கிளைகளையும் வரிசை முறைப்படி ஒன்றுவிடாமல் கண்டுபிடித்து விடலாம்!

இந்தச் சமூகத்தவரும் இன்று மொய்ப்பண ஏடு தவிரப் பிற இடங்களில் எல்லாம் ஆங்கில முன்னெழுத்துக்களையே பயன்படுத்தித் தங்கள் ‘சுவுரவத்தை’க் காப்பாற்றிக் கொள்கின்றனர். இவர்கள் தங்கள் வீட்டுப் பொருள்கள் வெள்ளி, வெண்கலச் சாமான் யாதாயினும் அதில் தம் எழுத்து முகவரியை வெட்டி வைக்கும்

பழக்கமுடையவர்கள். இப்பொழுது தமிழில் வெட்டினால் கூடுதல் கூலிகேட்பதால், ஆங்கிலத்திலேயே முன்னெழுத்துக்களை வெட்டிப் பணத்தை மிச்சப்படுத்துகிறார்கள்.

தேவலோகத் திருமணத்தில் மொய்ப்பணம்

தேவ உலகத்தில் உமாதேவியார்க்கும் சிவபெருமானுக்கும் திருமணம் நடைபெறுகிறது. அதற்குத் தேவர்களும் முனிவர்களும் கடவுளர்களும் தங்கள் சுற்றமும் நட்பும் புடைசூழ வந்து சிறப்பிக்கிறார்கள். அங்கேயும் மொய்ப்பணம் எழுதுகிறார்கள். நகரத்தார் மரபிலே பிறந்த பட்டினத்து அடிகள் “நின் தமர் பெயர் எழுதிய வரிநெடும் பொத்தகத்து, என்னையும் எழுத வேண்டுவன்” (கோயில் நானம்ணிமாலை 4 : 21-23) என்று இறைவனது உறவினர் பெயர் வரிசைப்படி எழுதப்படும் மொய்ப்பண ஏட்டில் - பொத்தகத்தில் - தம் பெயரையும் எழுத வேண்டுகிறார். தந்தை பெயரைச் சுருக்கி, முன்னரிடும் தலை எழுத்தாகப் போடுவதென்பது, ஆங்கில மரபைப் பார்த்தபிறகு நமக்கு வந்த புதுப் பழக்கமே தவிர வேறன்று. சொ. முருகன் - சொக்கலிங்கம் மகன் முருகன், வே. அண்ணாமலை - வேங்கடாசலம் மகன் அண்ணாமலை என இவ்வாறு தந்தையின் புகழை வரவரச் சுருக்கும் பரம்பரை போலவே, பெயரையும் சுருக்கப் பழகிவிட்டோம். சிலபோது தந்தைமார் “அப்பா மகனே என் பேரைக் கெடுத்துவிடாதேடா தம்பி” என்று மக்களைக் கெஞ்சுவர். இப்படிச் சுருக்கிப் ‘பேரைக்’ கெடுப்பவர்களைப் பற்றியும்தான், அவ்வாறு வருந்தியிருக்க வேண்டும்.

புதிய மரபுகள்

ஆங்கிலம் வந்தபிறகு தமிழில் புது விலாச மரபுகள் தோன்றின. விருதுநகர் வியாபாரிகள் சொ. உ. அ. கடை என்று இவ்வாறு தமிழில் விலாசமிட்டு வந்தனர். நகரத்தார்களும் இந்த முன் எழுத்துகளால் முகவரியிடும் விலாச மரபை, ஆங்கிலரிடமிருந்து ஏற்று, புதுப்புது வடிவங்களில் பயன்படுத்தினர். அரு. மு. ராம. என்பது ஒரு வீட்டு விலாசம். ‘பள. பெரி. பெரி.’ என்பது மற்றொரு முகவரி. ‘பழ’ என்றால் மங்கலமில்லை எனக் கருதிய காலத்தில், அதைப் ‘பள’ என ஆக்கிவிட்டனர். இந்த இரட்டை விலாச முறை மலேசியா, சிங்கப்பூரில் மற்றவர்களுக்கு மிகவும் கடினமாக

இருக்கிறது என சோமலெ குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் இப் பழக்கம் தந்தையர் பெயரை ஓரளவு நினைவூட்டுவதாக அமைகிறது. 'பழ' (பழனியப்பன்), 'சுப' (சுப்பிரமணியன்), 'அண' (அண்ணாமலை) என இவ்வாறு அமைத்துக் கொண்டனர். அண்ணாமலை, சுப்பையா என்றால் அண, சுப் என்றுதானே வரும். ஆனால் அண, சுப என அவற்றை 'உயிருடன்' சேர்த்து அழைப்பர். சில போது 'அரு.சோ', 'கமுக' என்று முன்னெழுத்துகளைக் கூட்டி வழங்குவர். அரு.சோ., சு.மு.சு என்பன இணைந்துவிடும். வேறு சில சமயங்களில் சொக்கு சுப்பிரமணியம் (சொக்கலிங்கம் மகன்), சுப்பு ஆறுமுகம் (சுப்பிரமணியன் மகன்), அழகு பழனியப்பன் (அழகப்பன் மகன்), முத்து சண்முகன் (முத்துக்குமரன் மகன்) என இவ்வாறு ஒரு முழுவடிவ முன்னெழுத்துச் சுருக்கம் பயன்படுத்தப்படுவதைத் தமிழகம் எங்கும் காணலாம். நகரத்தார் மரபில் இவ்வாறு முன் எழுத்திலும் வழக்கத்தின் வழி, ஒரு குடும்பக் கால்வழி முறையைக் கண்டுபிடித்துவிடலாம் வ.பழ.சா., வ.பழ.சித., வ.பழ.அ. எனவும்; வ.சுப.தி., வ.சுப.சொ வ.சுப.மா. எனவும் வருவன கொண்டு நாம் தெரிந்து கொள்வது; 'உ வள்ளியப்பர் தொடக்கம்; 'பழ' என்பதும், 'சுப' என்பதும் முதல் கால்வழியினர்; பழ.சா., பழ.சித. முதலியன முன்னதின் அடுத்த வழி. சுப.தி., சுப.சொ., சுப.மா. மூன்றாவது கால்வழி. இவ்வாறே இவை குடும்ப வரலாற்றை - வரல் - ஆற்றை நமக்குச் சுருக்கமாக உணர்த்துகின்றன. உ.ராம, சுப.சேவு.மெ.சொ. என்று வரும் முகவரி உ.ராம.சுப.சேவு.அ.திரு. என்ற முகவரியுடன் வைத்து ஒப்பிட்டு எண்ணப்படும்பொழுது ஒரு நீண்ட குடிவழி புலனாவதுடன் அது எங்கே கால்வழி பிரிந்து செல்கிறது என்பதும் உணர்த்தப்படுகிறது அல்லவா?

விளி வேற்றுமையும் முகவரியும்

எட்டாம் வேற்றுமையை 'விளி வேற்றுமை' என்போம். அது படர்க்கையோரைத் தன் முகமாகத் தான் அழைப்பது. அங்கேயும் கூட 'குனாப் பானா' (சுப) என்று சுப்பிரமணியத்தையும், 'லேனாவைக் கூப்பிடு' (லெ) என்று இலட்சுமணனையும், 'ஆண்ணானா எங்கே?' (அண), 'பானா ழானா வாங்க' (பழ) என்று அண்ணாமலை, பழனியப்பனையும் அழைப்பர்.

ஆனால் இன்றைய நிலை பெரிதும் மாறிவிட்டது. எல்லாச் சமூகத்திலும் ஆங்கிலமயமாகிவிட்டது. ஆங்கிலத்தில் சொல்வது எளிது என்றும், நாகரிகம் என்றும், படித்திருப்பதற்கு அடையாளம் என்றும், கவரவம் என்றும் தமிழன் எண்ணுகிறான். தமிழில் தலையெழுத்துகளைப் பயன்படுத்தும் போது, 'பட்டிக்காட்டுத் தனமாக'ப்படுகிறது. அதனால் தமிழகத்தில் ஒரு சின்னஞ்சிறுவனைப் பார்த்து 'உன் பெயர் என்ன?' என்று கேட்டால், 'ஏ.ஆர்.சீனிவாசன்' என்று அச்சிறுவன் கத்துகிறான். அப்பிள்ளை தமிழில் பெயர் சொல்லுமா என்பது ஐயத்திற்கிடமாகி விட்டது. அதனால் 'ஆங்கிலமே ஆங்கிலமே! எங்கள் ஆசையுள்ள ஆங்கிலமே!' என்று பாடலாம் போலத் தோன்றுகிறது. சொல்வதைச் செய்யாதவர்கள், செய்வதைச் சொல்வதற்கு வெட்கப்படலாமா? இன்று தொலைக்காட்சிப் பெட்டியில் ஒரு நாடகம் பாருங்கள். அதில் அதைத் தயாரித்த தமிழர் அனைவரது பெயர்களும் ஆங்கில முன்னெழுத்துடனேயே இருப்பதைக் கண்டுகளியுங்கள்!

பெயர்களின் முதல் எழுத்துக்கள் :

சில வினாக்கள்

10.11.90 'தமிழ்மணி' சங்கப் பலகை பகுதியில் செட்டி நாட்டு வட்டாரத்தில் தமிழ் வழக்கு பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், அப்பா - அப்பச்சி; அம்மா - ஆச்சி; வந்தார்கள் - வந்தாக என்கிற சொற்களை எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார் திருச்சி ரெங்கராஜன்.

ஆச்சி என்கிற செட்டி நாட்டு வட்டார வழக்குச் சொல் பொதுவாக அம்மா என்கிற பொருளை உணர்த்துவதாக இருந்தாலும் 'ஆத்தா' என்கிற வழக்குச் சொல்லே கையாளப்படுகிறது. ஆச்சி என்பது குடும்பத்தில் உள்ள மூத்த சகோதரியைக் குறிக்கவே பயன்படுத்தப்படுகிறது. பெரும்பாலும் அவர்களுக்குத் தங்கள் பெயர்களில் முதல் எழுத்துக்களில் (விலாசங்களில்) மிகுந்த அக்கறையும் தனித்துவமும் உண்டு என்று அதிலே குறிப்பிட்டு அதற்கு ஏதும் காரணமிருப்பின் தெரிந்தவர்கள் விளக்க வேண்டுகிறேன் என்றும் அவர் கேட்டிருக்கிறார். அவர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிற வீர. பெரி. அழ. முத்தையா என்பதற்கு முன் உள்ள

விலாசங்கள் மூன்று தலை முறையைக் காட்டுவதாகும். முத்தையா நாலாவது தலைமுறையைச் சார்ந்தவராவார்.

“நாலு தலைமுறைக்கு வாழ்ந்தவர்களுமில்லை; நாலு தலைமுறைக்குத் தாழ்ந்தவர்களுமில்லை” என்பது பழமொழி. ஆகவே நாலு தலைமுறையை உணர்த்த வேண்டும் என்ற அடிப்படையில்தான் நகரத்தார்தமது விலாசங்களில் அக்கறை காட்டி வந்திருக்கின்றனர் என்பது இதனால் தெளிவாகும். ஆனால் எல்லோரும் நாலு தலைமுறையை உணர்த்த விலாசங்களைப் போட்டுக் கொள்வதில்லை. சிலர் மூன்று, இரண்டு என்ற அளவிலும் போட்டுக் கொள்ளுவதுண்டு. ஆகவே விலாசங்களைக் கொண்டே நகரத்தாரை இனங்கண்டு கொள்ளலாம்.

மேலும் வந்தார்கள் என்பதை ‘வந்தாக’ எனவும் போனார்கள் என்பதைப் ‘போனாக’ எனவும் வழக்கில் பேசினாலும், நகரத்தார் எழுத்து நடையில் அப்படிக்கையாளமாட்டார்கள் என்பதையும் இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

சுபகாரா.

சென்னை-23.

ஒரு விளக்கம்....

‘தமிழ்மணி’ 10-11-90 இதழில் செட்டி நாட்டில் நகரத்தார் தங்களின் பெயர்களின் முதல் எழுத்துகளில் மிகுந்த அக்கறை காட்டுவதற்கான காரணத்தை ஒரு வாசகர் கேட்டிருந்தார்.

நகரத்தார்களிடையே வழக்கிலுள்ள பெயர்களின் எண்ணிக்கை குறைவு. எனவே ஒரு பெயரையே உடையவர் மிகப் பலர் இருப்பர். பள்ளத்தூரில் வீட்டுக்கு ஒரு சோலையப்பன் என்னும் பெயர் உடையோரும், நாட்டரசன் கோட்டையில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கண்ணப்பன் என்னும் பெயருடையோரும் இருப்பர். நெற்குப்பையில் சிங்காரமும் அரிமழத்தில் செல்லப்பனும் மிகுதியும் வழங்கும் பெயர்கள். பலருக்கு ஒரே பெயர் இருப்பதாலும் அவர்களை ஒருவரினின்றும் மற்றொருவரை வேறுபடுத்திக் காட்டவும், பழைய நீண்ட விலாசங்களைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறும் வழக்கம் உள்ளது. விரப்பன் செட்டியார் மகன் பெரியண்ணன் செட்டியார்;

பெரியண்ணன் செட்டியார் மகன் அழகப்ப செட்டியார்; அழகப்ப செட்டியார் மகன் முத்தையா என்பதன் சுருக்கமே வீர.பெரி.அழ. முத்தையா என்னும் பெயர்

மேலும் பெயர்களின் முதல் எழுத்துக்களில் முதலிரு எழுத்துகளை வைத்துக் கொள்ளுவதற்கான காரணமும் உண்டு. கண்ணப்பன் மகன் பழனியப்பன் கண. பழநியப்பன் என்றும் கனகசபை மகன் பழனியப்பன் கன.பழனியப்பன் என்றும் கதிரசேன் மகன் பழனியப்பன் கதி. பழனியப்பன் என்றும் எழுத வேண்டும். க.பழனியப்பன் என்றால் 'க' எந்தப் பெயரைக் குறிப்பது என்ற குழப்பம் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. இக்குழப்பம் தோன்றாத வகையில் கதி, கண, கன என்று முதலிரு எழுத்துகளைப் பெயர்களின் முதல் எழுத்துக்களாக வைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

பழ.அன்புமீனாள்,
தமிழ்த்துறை,
மீனாட்சிக் கல்லூரி,
மதுரை - 2
8-12-1990

9. தலையெழுத்தில் தடுமாற்றமும் தமிழ் ஊற்றமும்

தமிழனின் தலையெழுத்துப் பற்றிய, என் கட்டுரையைப் (தமிழ்மணி 15-12-1990) படித்த, மேலக் காலனி அரசுயர் பள்ளித் தலைமையாசிரியர் மு. பாலசுப்பிரமணியன் தமிழிலேயே, தலை எழுத்தைப் போட்டுப் பெயரெழுதுவதிலும் கூப்பிடுவதிலும் உள்ள இடர்ப்பாடுகளை மிக விரிவாக, ஆராய்ந்து எழுதியிருந்தார் (தமிழ்மணி : 19-1-1991). அவர் எழுதியிருந்தவற்றில் முக்கிய பகுதிகள் வருமாறு :

தமிழண்ணலின் நம் தலையெழுத்துகள் அல்லது முன்னெழுத்துகள் பற்றிய கருத்துகளைப் படித்தேன். மனப் பழக்கமும், சகவாசதோசமும், நாகரிகம் இது என்ற தவறான எண்ணமும்தான் தமிழனின் தலையெழுத்து, தமிழில் அமையாமல், ஆங்கிலத்தில் அமையக் காரணமாக உள்ளது என்று வருந்தி எழுதியுள்ளார்.

உண்மை.

ஆனால், மேலும் வலுவான காரணம் சில இதற்கு இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.

முயற்சி எளிமையும், தெளிவும் விரைவும் கருதியே ஆங்கில முன்னெழுத்துகள் தமிழகத்தில் உயிர் வாழ்கின்றன என்று தோன்றுகிறது.

தமிழ் நெடுங்கணக்கின் குறில், நெடில் அடிப்படையும், உடம்படுமெய், சந்திப்புணர்ச்சியில் ஒற்றுமிகல் முதலான தமிழ் இலக்கண அமைதிகள் சிலவும் தலைப்பெழுத்துகளை, பேச்சு வழக்கில் - தமிழில் வழங்குதலைச் சிரமமுடையதாக்குவதாக எனக்குப் படுகிறது.

பெரி. சோலையப்பனை, 'பெரிசோ' என்று கூவியழைத்துப் பாருங்கள். 'ப்பியாரெஸ்' என்று அழைப்பதைவிடச் சிரமமாகத்தான் தெரிகிறது.

இராம. பெரியகருப்பனை, 'இராமபெ' என்றோ, 'இராமப் பெரி' என்றோ அழைப்பதினும் 'ஆரெம்பி' எளிதாக உள்ளது.

நான் உயர்நிலைப் பள்ளித் தலைமையாசிரியன், எங்கள் பள்ளிச் சுற்றறிக்கைகளில் பள்ளித் துணையாசிரியர்களின் பெயர்ச் சுருக்கங்களை வீ.இரா, சி.சி., இரா. இரா., ச.ம., அ.க., சி.வி.இரா., சு.இர. எனத் தமிழிலேயே எழுதுகிறோம். ஆனால் விளிக்கும்போது ஆங்கிலம்தான்.

என்?

என் பெயர் மு.பா.வை 'மூப்பா' என அழைக்கும் போது, 'மூவன்னா பாவன்னாவா', 'மூனா பானாவா', 'மூவன்னாப் பானாவா', 'மூனாப் பாவன்னவா' எனக் குறில், நெடில் அறிய அழைப்பதில் நேரமும் முயற்சியும் அதிகம் தேவை. தெளிவும், திட்பமும் ஒரே முறை உச்சரிப்பதில் கொணர்வது கடினம்.

டாக்டர் மு.வ., டாக்டர் வ.சுப. பெயர்களை உச்சரிக்கும் பொழுது அனைத்து எழுத்துகளையும் (அனைத்தும் குறிலே) நெடில்களாகவே உச்சரிக்கிறோம் என்பதைக் கவனியுங்கள். 'மூவா' என்றும், 'வாகுப்பா' என்றும் நெடில் (ஒலி) வடிவம்தான் அவை பெறுகின்றனவே தவிர, குறில் ஒலி கொடுத்து உச்சரிக்கப் படுவதில்லையே! குறிலாக உச்சரிப்பது சிரமமாக இருக்கிறதே! எனவே, பலருள் ஒருவர் கவனத்தை உடனே கவர, தெளிவும், விரைவும் தேவையாயிற்றே! குறில் நெடில் தெளிவுதரப் பெரு முயற்சியும், அதைச் செவிமடுத்து உணரப் பெருங்கவனமும் வேண்டுமே!

தேவன்குறிச்சிக் கல்லுப்பட்டியைத் 'தேக்கல்லுப்பட்டி' என்றும், மல்லப்புரம் கல்லுப்பட்டியை 'மாக்கல்லுப்பட்டி' என்றும் குறிப்பிடும்பொழுது, தேவும் மாவும் முன்னெழுத்தாகத் தோற்ற மளிக்காது. அடைமொழியாகவன்றோ அவை பொருள் மயக்கம்

தருகின்றன. எம். கே. பல்கலையை 'மாக்காப் பல்கலை' என்றால் மயக்கம் வரவில்லையா?

எனவே, தலைப்பெழுத்தைத் தமிழில் தருவதில் 'ஒற்று மிகல்' தெளிவு பெறலுக்குத் தடையாக உள்ளதாகத் தோன்றுகிறது.

தா. இன்பராசுவைத் தா. இ.என அழைக்க முடியாது. 'தாய்' என்போம். பேருந்து என்களையோ வகுப்புப் பிரிவுகளையோ 6ஆ, 6ஆ எனக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலில் வேறுபாடு தெளிவாகக் காட்ட முடியவில்லை. உடம்படுமெய்யால், உயிர்வரின் உக்குறள் மெய் விட்டோடல், உடம்போடு உயிர் வந்து ஒன்றுதல்களால் மிகுந்த சிரமத்திற்கு ஆளாக வேண்டியுள்ளது.

மேலும் மொழிமுதல் எழுத்துகள் இவை என்னும் வரையறையும் இதற்கு இடைஞ்சல்.

'ரா' மொழி முதல் வராது. ரா.பழனிவேலை, 'இ.ரா.ப' என எழுதுகிறோம். R.P. (ஆர்ப்பீ) என அழைக்கிறோம். 'இராப்பா' என மொழிமுதலில் வாராத 'ரா' வுக்கு இகரம் கொடுத்து, தமிழில் அழைக்க, தலைப்பெழுத்து ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் போலத் தொனிக்கிறதே!

சு. இரவிந்திரனை 'சு. இர.' என்று எழுதி 'எஸ்ஸார்' என எளிதாக அழைக்கின்றோம்.

இரா. இராசரெத்தினத்தை 'ஆரார்' என்றும், சி.வி.இராசேந்திரனை, 'சீவியார்' என்றும் அழைக்கிறோம். R.R. என்பது 'ஆரார்' என உடம்பொடு உயிர்வந்து ஒன்றியும், C.V.R. என்பது 'சீவியார்' என்று இஈஐ வழியவ்வும் என உடம்படுமெய் பெற்றும் வழங்குகின்றன. தமிழ் ஒலித்துப் பழகிய தமிழ் நாவுக்கரசுகள், நம்மை அடிமைப் படுத்தி ஆண்ட ஆங்கிலேயரின் மொழி எழுத்துகளையும் தமிழ்வயப் படுத்தி, தமிழ் இலக்கண அமைதிகளால் அடிமைகொள்கிறார்களோ!

ஆங்கிலத்தில் எழுத்துகள் தனியாய் நின்று ஒலிக்கப்படும் பொழுது பெறும் ஒலி வடிவு வேறு. சொல்லினுள் வரும்பொழுது அதுபெறும் ஒலி வடிவு வேறு. இது ஒரு சிறப்புக் குறைபாடான அம்சமே. ஆனால், இந்தச் சிறப்பின்மையே, 'பெரிசோ'வை,

‘ப்பியாரெஸ்’ எனக் கூவும்பொழுது தெளிவும், திட்பமும் தருகிறது. எழுத்து இது - தொடர் அன்று என, காதில் பட்டமாத்திரத்தில் புரிந்து போகிறது. இவ்வாறு ஆங்கிலக் கூவல் தனித்தனி எழுத்துகளாய் உணரப்பட்டு, தேவை நிறைவேறுகிறது. தமிழில் அழைத்தால் தனித்தனி எழுத்தா, தொடரா என மயங்க வைக்கிறது. எனவேதான் தமிழனின் தலையெழுத்து ஆங்கிலத்தில் அமைகின்றது என எண்ண வேண்டியுள்ளது.

செட்டிநாட்டு வட்டார வழக்கும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. இராமநாதனை ‘இராவன்னாமானா’ என்பார்கள். சுப்பிரமணியத்தைச் ‘சூனாபானா’ என்றும், பழனியப்பனைப் பானாழானா’ என்றும் அண்ணாமலையை ‘ஆனா’ என்றும், ஆராவமுதனை ‘ஆவன்னா’ என்றும் கூவுவார்கள். நமது தாய்த்தமிழின் தூயமனம்கமழும் கூவல் இது. ஆனால் இதிலும் ஓர் உண்மை பொதிந்துள்ளது. இவ்வழக்கில் தந்தையார் பெயரின் முன்னெழுத்தைச் சேர்த்து அழைப்பதில்லை. அழைக்க அரிய முயற்சி வேண்டும். இராம.பெரி. அவர்களை ‘பேனாரீனா’ என்றழைப்பதிலும், ‘இராவன்னாமானா பேனாரீனா’ என்றழைக்க முயற்சி அதிகம் தேவை.

முயற்சிச்சுருக்கம் அனைத்துலக மக்களும் வேண்டுவதொன்று. சுருக்கமும் வேண்டும்; தெளிவும் வேண்டும்.

ராக்கெட் யுகம் இது. வேகம் வேண்டும். அதற்கு நாம் அயலார் போக்குவரத்துக் கருவிகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவதைப் போல பேச்சிலும் விரைவு வேண்டி அயலார் எழுத்தைப் பயன் படுத்துகிறோம்.

மு. பாலசுப்பிரமணியன் இன்று நாம் பழகிப்போன தடத்தைவிட்டு, வெளியேற முடியாமல் எழுதியவை இவை. ஆங்கிலேயர் வருமுன்பும் நம் பெயர்களும் முன்னெழுத்தும் கூப்பிடுதலும் வெவ்வேறு விதமாக இருந்தன என்பதை மறக்கக் கூடாது. சோலையப்பனைச் சோலை என்றும் பெரியசுருப்பனைப் பெரி என்றும் அழைக்கலாம். மு.பா. எனும் போது, நீட்சி ஒலி, பேச்சில் வரவே செய்யும். ஆனாலும் சூழலறிவார், இவர் தான் ‘பா’

என உணர்வார். Know - வை, No என்றே ஒலிக்கின்றோம். இடம் நோக்கி வேறுபாடறியவில்லையா? U - என்றால், அது 'YOU' - என்பதா அல்லது எழுத்தையா? அங்கு மட்டும் ஆயிரம் சொற்களில் இடம் நோக்கியே உணர வேண்டியிருப்பதில், எந்த ஆங்கிலேயனும் சிரமப்படுவதாக, அழவில்லையே.

ப்பியாரெஸ் - எளிதாம்; பெரிசோ கடினமாம். ஒரு காசினி¹ எனப் புகழப்படும் கவிஞர் ஒருவர் 'அருசோ' (அரு. சோமசுந்தரம்) என அன்பாக அழைக்கப்படுகிறாரே?

மு.வ., வ.சுப.மா. - எல்லாம் பேச்சில் சற்று நீண்டு ஒலிப்பதால், எழுத்தில் மாறிவிடா, தமிழுணர்வோடு, தமிழறிவும் உள்ளவனுக்கு! But அஒலி; put - உஒலி; Duty - அதே U - வுக்கு ஊஒலி; Doubt - அதே U - ஒள ஒலிக்கும் பயன்படுகிறதே. ஒலிப்பது வேறு - எழுதுவது வேறு — இனமும் இடமும் தெரிகிறதே, ஆங்கிலேயனுக்கு மட்டுமன்றி, அதைப் படிக்கும் மற்றவனுக்கும்!

தமிழை ஒலிக்க ஏதோ முயற்சி கூடுதல் தேவைப்படுகிறதாம்.

ஆங்கிலேயனுக்கு முன்பும், ஆண்டு ஈராயிரத்துக்கு மேற்பட, மனிதர்கள் இருந்தார்கள் - பெயர்கள் இருந்தன - முன்னெழுத்தோ அல்லது தந்தையின் முழுப்பெயரோ முழுவதுமிருந்தது. அம் மரபையும் சுற்று, முடிந்தவரை முழுவதும் தமிழாக ஒலிக்க முடியா விடின் தமிழனாகப் பிறந்து என்ன பயன்.

திரு.வி.க., கி.ஆ.பெ., ம.பொ.சி., ஈ.வே.ரா., தா.ஏ.ஞா., அ.ச.ஞா., நா.பா., வி.கோ.சு., தா.வே.வி., கு.ப.ரா., தி.ஜ.ரா.வ.ரா - இவ்வாறு முன்பே நூற்றுக்கணக்கில் இருந்தவர்கள், ஆங்கில முன்னெழுத்துக்களில் மூழ்கி அடிமை மனத்தில் பழகி, தாழ்வுமனம் கொள்ளாமுன் தமிழில் அழைத்துக் கொண்டவர்கள் தானே? ■

10. தமிழின் எதிர்காலம் ஒரு தொலைநோக்குப் பார்வை

நாடும் மொழியும் தன்னல விரும்பிகளால் ஆளப்படின்,
அந்நாடும் மொழியும் என்ன ஆகும்?

அவன் நாட்டையும் மொழியையும் இழப்பான்; அவனால்
அந் நாடும் மொழியும் அழியும்.

“நாள்தோறும் நாடி முறைசெய்யா மன்னவன்
நாள்தோறும் நாடு கெடும்” (குறள். 553)

நாள்தோறும் - கணந்தோறும் ஏற்படும் இழிவு நிலைகளை
குற்றங் குறைகளை - தீமைகளைத் தேடி ஆராய்ந்து நீக்கி,
நன்மைகளைக் கண்டறிந்து ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து வளர்க்கும்
மனமும் திறமும் உடையவனே ஆளும் தகுதியுடையவன். இன்றோல்
அவன் அழிவதோடு, அவன் ஆளும் நாடும் மொழியும் அழியும்.
வள்ளுவர் வாக்கு இது.

இவை பழைய விளக்கவுரைகள். நாட்டிற்குச் சொன்னவை,
மொழிக்கும் பொருந்தும்.

இங்கு கடந்த முப்பத்தாறு ஆண்டுகளாக ‘நாள்தோறும்
நாடித்’ தமிழை வாழ்த்திக் கொண்டே வீழ்த்தி வருகிறார்கள்!

இவை களப்பிரர் காலத்தைவிடக் கொடுமையான ‘இருண்டு
காலம்’ என வரலாறு எழுதப்படுகிறது.

இங்கு தரப்படும் ‘பட்டியல்’ - நடுவுநிலைச் சிந்தனை
யாளர்களைக் கட்டாயம் சிந்திக்க வைக்கும்; ‘செவிகைப்பச் சொற்
பொறுக்கும்’ - செங்கோல் ஆட்சியாளர்களைத் திருத்தும். தமிழ்
வாழ்வு பெறும்.

பாரதியார், பாரதிதாசன், முத்தமிழ்க்காவலர், மறை
மலையடிகள், பாவாணர், பெருஞ்சித்திரனார் போல்வார் எவரும்

இன்று இலர்; ஆனாலும் இஃது அவர்களின் குரல் என்பதை மறவாதீர்! தொலைநோக்குடன் சொல்லப்படுபவை இவை. எனவே கசப் பாகத்தான் இருக்கும்.

சீர்கேடுகளைக் களையாமல்

'செவ்வியல் மொழி' எனக் கொண்டாடலாமா?

வேலி அமைக்காமல், களை எடுக்காமல், நச்சுப் பூச்சிகளை அழிக்காமல் 'வேளாண்மை' செய்வதா?

வீதை பாலியதற்கே வீழாவென்றால்

விளைவிப்பது எப்போது?

அதற்கான திட்டம், முயற்சி, உழைப்பு எல்லாம்

கைவிடப்பட்டு, வீழாக் கொண்டாடியவர்கள்

வீட்டுக்குப் போய்விடுகிறார்களே!

அறிவிப்போடு மனநிறைவடைவது -

இது தானே நாம் இதுவரை செய்தது - இதனால்

சிலருக்குப் 'பங்கு' உண்டு;

பலருக்கு எதிர்காலப் பரிசு, பணம், பதக்கம், பட்டம் உண்டு.

தமிழுக்கு என்ன உண்டு?

'சிங்கப்பூர் இலக்கியப் பரிசு - 2004' விழாவில், ஆங்கிலம் சினம் மலாய் தமிழ் எனும் நான்கு தேசிய மொழிப் படைப்புகளுக்கும் சமமான முறையில், முதற்பரிசு பத்தாயிரம் வெள்ளி (ஏறத்தாழ மூன்று இலக்க உருபா) என அறிவிக்கப்பட்டபடி 25.11.2004 அன்று, பரிசு தரப்பட்டது. வெளிநாட்டு நடுவர் என்ற முறையில், முதற்பரிசு பெறும் தமிழ்நூலைத் தேர்ந்தெடுத்த என்னையும் அழைத்திருந்தனர். விழாவிற்கு படைப்பாளர், பதிப்பாளர் எனத் தொடர்புடைய நூறுபேர் மட்டுமே அழைக்கப் பெற்றிருந்தனர். இங்கிலாந்து, இந்தோசீனா, மலேசியா, தமிழ்நாடு என நான்கு நடுவர்கள் அழைக்கப் பெற்றிருந்தனர். அமைச்சர் ஒருவர்தன்னந்தனியே வந்து எங்களில் ஒருவராக அமர்ந்தார். மாலை 7 மணி முதல் 8 மணி வரை கலந்துரையாடிக் கொண்டே விருந்துண்டல் - 8.15க்கு விழா தொடக்கம்; 9 மணிக்கு முடிந்தது. அரசுக்குப் பாராட்டு, நன்றிகள், புகழுரைகள், பொன்னாடைகள் எதுவுமே இல்லை!

ஆமாம். தாய்க்கு உதவியதற்காக பெற்ற மகன் எவனுக்காவது விழா எடுக்கலாமா? மனைவிக்குத் தன் கடமையாற்றியவனுக்கு, ஒரு மாநாடு நடத்துவார்களா? நாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் ஆயிரம் உள.

அதற்குள், 'நான்தான் முதன்முதலாக எழுதினேன்; நான் தான் செவ்வியல் மொழி என ஆக்க முதன்முதல் முயன்றேன்,' 'இல்லை நான் தான் முதலில் தூண்டினேன்,' இப்படி ஒரு போட்டி! இவற்றில் ஒரு காலக் கழிவு.

கடமை செய்யாமலே கதைப்பதில் நாம் வல்லவர்கள்.

செவ்வியல்மொழி ஆனதால், தமிழுக்கு உலக அரங்கில் உரிய இடம் கிடைக்கப் போகிறதாம்.

இங்கு நம் தமிழகத்திற்குள் உரிய இடம் தராமல்,
இந்தப் 'பேத்தல்' எதற்கு?

இந்திய, உலகப் பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழுக்கு இருக்கைகள் அமையப் போகின்றனவாம்; ஆய்வுகள் தொடரப் போகின்றனவாம்; இங்கேயே எதுவும் முழுமைபெற நடக்க வில்லையே! எல்லோரும் எப்போது அறிவிப்பார்கள் என்றா காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? என்ன பகற்கனவு இது? நம் முயற்சியின்றி, இம்மியளவும் எதுவும் நடைபெறாது.

தமிழுக்கு பொருளுதவிகள் கிடைக்குமாம். இதுவும் நம் முயற்சிகளைப் பொறுத்தேயுள்ளது. நடுவண் அரசு நமக்குச் செய்தால், மற்ற மாநிலங்கள் எல்லாம் துள்ளி எழும். எனவே நாம் திட்டமிட்டுக் கேட்டுப் பெற்று, பிற மாநிலத்தவரும் நம் மொழி, இலக்கியப் பெருமையை உணரவைப்பதில் தான் இதன் வெற்றியுள்ளது?

நடுவண் அரசின் அறிவிப்பே முறையாக வராததற்கு என்ன காரணம்?

நடுவண் அரசு எல்லா மாநிலங்களிலும் வெற்றி பெற்றாக வேண்டுமே?

நம் தமிழின் தொன்மையை, சிறப்பை, வளத்தை நாம் பிற மாநில மக்களுக்கு, அங்குள்ள கல்வியாளர்க்கு, பல்கலைக் கழகங்களுக்கு முழுமையாக அறிவித்திருந்தால் - இனியேனும் அறிவித்தால், ஒரு வேளை போட்டி குறையலாம்.

இந்திய மாநிலங்கள் எல்லாம், இந்தியை ஒப்புக்கொண்டது தொடர்புக்கு மட்டுமே; அங்கெல்லாம் அவர்கள் நம்மைவிடத் தம்மொழியைச் செம்மொழியாக வளர்த்து வருகிறார்கள்!

தமிழகத்தைவிடத் தாய்மொழியை இழிவுபடுத்தும் நாடு, உலகில் ஒரு நாடுகூட இல்லை. இதை நிறுவ முடியும்; எதிர்ப் பவர்களுடன் தருக்கமிட முடியும்; இதைப் படித்து, மானமுள்ள எவரேனும் வழக்காட முன்வருக என அறைகூவி அழைக்கின்றோம்.

கல்வித்துறையில் இழிவு: எண் - 1

தமிழகத்தில் ஒப்பிசைவு பெறாத, ஒரு நூறாயிரம் பள்ளிகளுக்கு மேல் உள. ஒப்பிசைவு, கட்டுப்படுத்தப்படாததால் கணக்கிட முடியவில்லை. மாட்டுத் தொழுவம், கூரை வேய்ந்த குடிசை, சிறிய வீட்டு மேல்தளம், வெட்டவெளி மரத்தடி எல்லாம் மழலையர் பள்ளிகள்; பிறகு ஐயாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பதின்மப் பள்ளிகள்; இவற்றில் அரசு இசைவின்றி நடப்பனவுமுண்டு.

இந்த ஆண்டுப் பாடத்திட்டப்படி, மூன்று அகவை முடிந்து பள்ளியில் சேர்க்கும் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ்ப் பாடமே இல்லை. இதுபற்றி

கல்வியாளர் இராசகோபாலன், எழுதிய கடிதம் இது:

தமிழ்ப்படிப்பு எங்கே?

செம்மொழியாகத் தமிழ் அறிவிக்கப்படவுள்ளது. கண்டங்கள் தோறும் பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழ்ப் படிப்பிற்கு வழிகோலவும், பிறமொழிகள் பலவற்றிலும் நமது பண்டைய இலக்கியங்கள் மொழிபெயர்க்கப் படவும் இவ்வறிவிப்பு வகை செய்யும் எனக் கருதப்படுகின்றது. விரைவில் இந்திய அரசின் ஆட்சி மொழிகளில் ஒன்றாகத் தமிழை ஆக்குவோம் என்றும் அரசியல் கட்சிகள் குளுரைத்துள்ளன.

இந்நிலையில், தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ப்படிப்பு செல்லும் திசை ஒவ்வொரு தமிழனையும் வெட்கித் தலைகுனியச் செய்யும். அண்மையில் வெளியிடப்பட்டுள்ள பதினம்பள்ளிகள் பாடத் திட்டத்தில், நாற்றங்கால் (கிண்டர் கார்டன்) முதல் ஆண்டில் ஆங்கிலம் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்ற வேளையில், தமிழ் இடம்பெறாதது அதிர்ச்சியைத் தருகின்றது. தாய்மொழி முதன்மொழியாகக் கற்பிக்கப்படாதது வேடிக்கை. இரண்டாம் ஆண்டில், முதன்மொழியாக ஆங்கிலமும் பதினோராவது பாடமாகத் தமிழும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது உலக மகா அதிசயங்களில் ஒன்றாகும்.

நாற்றங்கால் பாடத்திட்டம் உலகந்தழுவிய கல்விக் கொள்கைகளுக்கு முற்றிலும் முரண்பட்டுள்ளது. முன்பள்ளிக் கல்வி பற்றிய உளவியல் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் மாற்றி அமைத்து, செயல்திட்டத்தை வகுக்க வேண்டும். மூன்று நான்கு அகவைக் குழந்தைகளின் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள கடுஞ்சுமை ஒரு சித்திரவதையே! (தினமணி 30.09.2004)

பிஞ்சு நெஞ்சங்களில் இந் நஞ்சு விதைக்கப் படலாமா? தமிழ் எழுத்தும் எண்ணும் பெயரும் பிறவும் தெரியாமல் வளரும் குழந்தை, பிற்பாடு தாய்மொழியை அறவே இழந்துவிடாதா?

ஆங்கிலம் நமக்குக் கட்டாயத் தேவை என்றாலும் இவ்வாறு, தாய் வயிற்றிலிருக்கும் போதே, கருவில் உருவாகும் குழந்தைக்கு, ஆங்கிலப்பால் ஊட்டும் அரசு, உலகில் எங்கேனும் உண்டா? இதைக்

கேள்விப் பட்டால் ஆங்கிலேயனே காறி உமிழ்வானே? தன்னலப் பதவிப்படுகுழியில் சிக்கித்தவிக்கும்வரை, தமிழைக் காப்பாற்றுவது அரிதே!

தமிழை - அரசு இழிவுபடுத்திய நிலை - 2

கடந்த முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மூன்றாம் வகுப்பிலேயே ஆங்கிலப் பாடம் தொடங்கியது.

ஆங்கிலேயர் காலத்தில்கூட ஆறாம் வகுப்பிலிருந்துதான் ஆங்கிலப் பாடம் தொடங்கியுள்ளது. கருநாடகத்தில் பேராசிரியர் சந்திரசேகர் பட்டில் தலைமையில் அமர்த்தப்பட்ட ஒரு வல்லுநர்குழு, மழலையர் முதல் ஏழாம் வகுப்பு முடியத் தாய்மொழியே பாடமொழியாகவும் பயிற்று மொழியாகவும் அமைய வேண்டுமென வற்புறுத்திப் பரிந்துரைத்தது. அது பன்னிரண்டு பேர் கொண்ட வல்லுநர் குழு. மேலும் மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் ஒருமொழிப் பாடமாகக் கற்பிக்கப்படலாம் என்றும் கூறியது (Decan Herald 6-5-99) அப்போது நான்காம் வகுப்புவரைதான் அங்கு தாய்மொழிவழிக் கல்வி மட்டுமே என இருந்தது. அரசாணையில், 'கருநாடகத்திற்குள் எந்தப் பள்ளியிலும், நான்காம் வகுப்பு வரை, எந்த நிலையிலும் ஆங்கிலம் நுழைக்கப்படக் கூடாது' என்ற வரி இருந்தது.

ஏழாம் வகுப்பு வரைதாய்மொழியே பயிற்றுமொழி என்பது பற்றிக் கேட்டபோது, ஆங்கிலப் பேராசிரியர் 'ஞானபீட'ப் பரிசு பெற்றவர், யு.ஆர்.அனந்தமூர்த்தி, அதுதான் முறையான முடிவு, பிறமொழி அதற்குமுன் ஏன்? என விடை கூறினார். அங்கு ஆங்கிலம் கற்ற, அறிவுள்ள கல்வியாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இங்கு 'பாதந்தாங்கிகளுக்கே' பதவி. அதனால் நிலைமை வேறு.

இன்று கருநாடகத்தில் பட்டிலின் பரிந்துரை படிப்படியாக நிறைவேற்றப்பட்டு வருகிறது. சான்றுக்காக ஒரே ஒரு செய்தி; அது 'தினமலரில்' வெளிவந்தது (17-6-2002) :

தலைப்பு - 'ஐந்தாம் வகுப்பு வரை கன்னட மொழியில் பாட போதனை' - 'கருநாடக அரசு கிடுக்கிப்பிடி'. நான்காம் வகுப்புவரை என இருந்த, கன்னடப் பயிற்றுமொழி ஆணையை விலக்கல் செய்துவிட்டு, இந்த ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. இது நடுவண் அரசுப் பள்ளிகளையும் கட்டுப்படுத்தியது. ஐந்தாம் வகுப்பில் ஆங்கிலவழி பயிற்றத் தொடங்கிவிட்ட சூன் மாதச் சூழலிலும் இது பிறப்பிக்கப்பட்டதால், அனைத்து ஆங்கில வணிகப் பள்ளிகளும் திணறிப் போயின. எனினும் அங்கு வாலாட்ட முடியவில்லை.

அங்கு தொடக்கக் கல்வி, தாய்மொழி வழியில் ஏறுமுகத்திலிருக்கவும், இங்கு இறங்கு முகமாவதேன்?

அரசுக்குத் தமிழ்க் கல்வியை அறவே ஒழிப்பதே 'உள்நோக்கம்' என்பது புலனாகவில்லையா?

இழிவுபடுத்தும் நிலை - 3

ஒன்றாம் வகுப்பு முதல் ஐந்தாம் வகுப்பு முடிய மாநிலத் தாய்மொழியாம் தமிழே கட்டாய பாடமாதல் வேண்டும். அனைத்துப் பள்ளிகளும் இதைப் பின்பற்ற வேண்டும். தமிழே பாடமொழியும் பயிற்றுமொழியுமாக ஒருவரையறுக்கப்பட்ட சட்டமியற்ற வேண்டும் என உயர்நடுவர்மோகன் குழு 1999 - சூன் மாதம் பரிந்துரை அளித்தது.

ஆனால் அன்றையத் தமிழக அரசு 'தெளிவான மொழிக்கொள்கை இன்றித்' தவித்தது. இன்றைய அரசுக்கும் அதே நிலைதான். அதனால் இவ்விரு திராவிட அரசுகளும் ஒன்றையொன்று நாள்தோறும் மறுத்துத் தாக்கிப் பேசிக் கொண்டாலும், மொழிக் கொள்கையில் எதிர்த்துப் பேசுவோ, அறிக்கைவிடவோ, ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தவோ முயல்வது இல்லை.

13-1-1999இல் பிறப்பிக்கப்பட்ட அரசாணை இது:

"நர்சரி மற்றும் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் கணிதம், அறிவியல், வரலாறு, புவியியல் ஆகிய பாடங்களில், ஏதாவது இரண்டைத் தமிழில் சொல்லித்தர வேண்டும்" என்பது அது. மொழிக்கொள்கையின் அழகு (!) ஏதாவது என்பதில் தொக்கி நிற்கிறது.

பிறகும் மோகன் குழு அறிக்கைப்படி, சட்டமாக்காமல் தொடக்கக் கல்வி தமிழில் இருக்க வேண்டுமென ஓர் ஆணை மட்டுமே பிறப்பிக்கப்பட்டது. இதைப் பகடி செய்து, உயர் அறமன்றம், ஆங்கில வழிக்கு வெற்றிவாகை சூடியது. பிறகு உச்ச அறமன்றம் போனதும் தமிழக அரசுகள் இன்றுவரை காரண காரியத்துடன் வழக்காடவில்லை. தனிமனிதருக்கு எனில், காலை, மாலை, இரவு - வழக்குமன்றத்திலும் பிறகு நடுவர் வீட்டிலும் கூட வழக்குகள் தொடரப்பட்டு, வாய்ப்பானதீர்ப்பைப்பெற வழக்காடும் இவர்கள், நமக்குப் பேச வாய் தந்த தமிழுக்கு, தம் வாய்திறந்து வழக்காடாமல் உடைப்பில் போட்டுவிட்டனர். இதில் மட்டும் திராவிட அரசுகளிடையே வேற்றுமை இல்லை. தமக்கு என்றால் வழக்கிற்குமேல் வழக்கு. காலத் தாழ்வு செய்ய வழக்கு; வெற்றி பெறும் வரை வழக்கு. தாய் மொழிக்கு ஒரு வழக்கு வந்தது, கிடப்பில் கிடப்பதேன்? எவருமே இதைத் தட்டிக் கேட்காதது ஏன்? தன்னலம் தொலையாமல், தமிழ் நலம் காக்க முடியாது.

தமது தன் வரலாற்றை, குசராத்தியில் முதலில் எழுதிய, காந்தியடிகளின் கருத்து யாது? தமது பாக்களை வங்காளத்திலேயே முதலில் எழுதி, பிறகு ஆங்கிலத்தில் ஆக்கிய தாசுரின் கருத்து யாது? 'வங்கம் போல வளர்ப்பீர் தாய்மொழி' என கா. அப்பாத்துரையார் முன்பு ஒரு முழக்கவாசகம் தந்தது ஏன்?

அன்ன யாவும் அறிந்திலர் பாரதத்து

ஆங்கிலம்பயில் பள்ளியுட் போகுநர்;

முன்னம் நாடு திகழ்ந்த பெருமையும்

முண்டிருக்கும் இந் நாளின் இகழ்ச்சியும்

பின்னர் நாடுறு பெற்றியும் தேர்கிலார்

பேடிக் கல்வி பயின்றுழல் பித்தர்கள்

என்ன கூறிமற்று எங்கனு ணர்த்துவேன்!

இங்கிவர்க் கெனதுள்ளம் எரிவதே

(தன்வரலாறு)

'பெரும்பாவலர் பாரதி' எனப் பலரும் போற்றும், தமிழ்த்தாய் தந்த தவப்புதல்வன் 'ஆங்கிலப் பயிற்சி' பற்றிப்

பாடியுள்ள ஒன்பது விருத்தங்களில் இதுவும் ஒன்று. 'ஊனர், புல், ஊன், நரி, நாய், பேடியர், அற்பர், பேடிக்கல்வி, விலங்கினம் வாழும் குகை, ஆங்கிலக் கலை என்று ஒன்றுணர்த்திய பொய்யர், பேரிருள்' - இவ்வாறு அப்பாடல்களில் வரும் ஒவ்வொரு சொல்லும் இன்றைய நம் தலைவர்களுக்குப் பொருந்தும்; ஆங்கில வணிகர்கட்கு மிகவும் சிறந்த பட்டப் பெயர்களாகும். உள்ளம் எரிகிறது - என்றார் அவர்; அத் தழல் இன்றளவும் தணியவில்லை.

வங்காளத் துணைவேந்தர் பவித்திர சர்க்கார், அம் மாநில அரசுக்குத் தந்த அறிக்கையில் (1998) B.G. Kher Commission (1995). Prof. G.C. Banerjee U.G.O. Review Committee for English in Indian Universities, Kothari Commission (1964-66) NCERT (1985), நடுவணரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டப்படியான குறிப்பு என மிகப் பலவற்றை மேற்கோள் காட்டி, தொடக்கக்கல்வி முழுவதும் அவரவர் தாய்மொழியாகவே இருக்க வேண்டுமென அவர்கள் கூறியவற்றைக் கொண்டு வலியுறுத்தியுள்ளார்.

இந்தியாவிலும் சிங்கப்பூரிலும் ஆங்கிலம் சுற்பித்தலில் பயிற்சி கொடுத்துவரும் ஆங்கில வல்லுநர் எனப் பன்னாட்டு அளவில் புகழ்பெற்றவருமான பேரா. பிரபு, இந்திய ஆங்கில ஆசிரியர் மாநாட்டில் தாமரைத்திரு. எசு. நடராசன் நினைவுச் சொற்பொழிவாற்றுகையில், "ஆங்கிலத்திற்கு முதலிடம் கொடுப்பது, மொழி மற்றும் பண்பாட்டுச் சிதைவை உருவாக்கும். ஒரு மொழிக்கேயுரிய நாட்டுக் கலைகள் அழியும். தாய்மொழியே முதன்மொழி. அதில் நல்ல பயிற்சி பெறும் வரையில் பிற மொழியினை, குறிப்பாக ஆங்கிலத்தை அறிமுகப்படுத்தக் கூடாது. உலகளவில் 218 மொழிகள் மறைந்ததற்கு ஆங்கிலப் பற்றே கரணியம். மேலும் பல மொழிகள் அழியும் நிலையிலுள்ளன" என்று பேசியதை, எசு.எசு. இராசகோபாலன் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். (தினமணி 16.06.2003)

இவற்றுடன் தாய்மொழிக்கு ஆதரவான உச்ச அறமன்றத் தீர்ப்புகள் பலவுள். கருநாடக அரசு, தொடர்ந்து வழக்காடி, நல்ல தீர்ப்பை உச்சநீதி மன்றத்தில் பெற்று, இன்று ஆங்கிலவழிப் பள்ளி

முதல் நடுவணரசுப் பள்ளி வரை, அனைத்துப் பள்ளிகளையும் ஆட்டிப் படைக்கிறது.

“Constitution of India - Arts 29 + 30 and 32, 136, 226, - Language policy in education - G.O. bringing about academic discipline as a regulatory measure- it is a policy matter not open to court interference” என்பது அதன் பிழிவு. இத்தீர்ப்பு முழுவதுமே, நம் தமிழுக்கும் உச்சநயமன்றத்தில் வழக்காடி வெற்றிபெற உதவும்.

அண்மையில் மராட்டியத்திலுள்ள குசராத்திப் பள்ளியினரட சிறுபான்மையினர், தம் பள்ளிகளில் மராத்தியைக் கட்டாயமாக்கக் கூடாது என வழக்குத் தொடுத்தனர். அவ்வழக்கு உச்சநயமன்றம் வரை சென்றது. அங்கு, ‘சிறுபான்மையினர் தம் மொழியைப் படிக்க ஏந்து செய்து தரவேண்டும். ஆனால் அதே சமயம் தாம் இருக்கும் மாநில மொழியான மராத்தியையும் படித்தேயாக வேண்டும் எனநல்ல தீர்ப்பு வழங்கியுள்ளது. கேரளத்திலிருந்து ஒரு வழக்கு உச்ச நயமன்றம் வரை சென்றது. அது பூசனை (அருச்சனை) வழிபாடு பற்றியது. “தகுதியுடைய எவரும் பூசகராகி, எம்மொழியிலும் வழி படலாம்” என்பது தீர்ப்பு. இவற்றை எல்லாம் பயன்படுத்திக்கொண்டு, வழக்காடி வென்று, ஐந்தாம் வகுப்புவரை தமிழகத்திலுள்ள அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் தமிழைக் கட்டாயப் பாடமாக்க எவ்வளவு நேரமாகும்? தமிழை வழிபாட்டு மொழியாக்க எவ்வளவு காலமாகும்? சட்டப்படி வங்காளத்திலுள்ள உயர்நயமன்றத்தில், வங்காளத்திலேயே வழக்காடலாம் என்றிருக்கும்போது, தமிழகத்தில் அதைக்காட்டி நடைமுறைப்படுத்தத் தடை யார்? ம.கோ.இரா. (M.G.R.) ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ்வழி - பொறியியல், மருத்துவப் பட்டவகுப்புகளைத் தொடங்க, 400 பக்க அளவில் பேரா.வ.அய். சுப்பிரமணியம் தந்த அறிக்கையைக் கிடப்பில் போட்டது ஏன்? 1997இல் தமிழ்வழி பொறியியல் கற்பிக்க அறிவித்ததும், 630 விண்ணப்பம் வந்தனவே; 16 பேராசிரியர் முன்வந்தனரே; இந்தியா முழுவதும் தேசிய மொழிகள் பெற்றதை, முறைப்படி அணுகாமல் தவறவிட்டதேன்? நடுவணரசின் தேர்வாணையம் (U.P.S.C) எந்த ஒரு தேர்வையும் (ஆங்கிலம் தவிர) அவரவர்தாய்மொழியிலும் எழுதலாம் எனநடைமுறைப்படுத்தியதைக்கூட நாம் பின்பற்ற முடியவில்லையே?

இதைச் செய்ய முடியாத அரசுகள் கையாலாகாதவை எனலாமா? வேண்டுமென்றே தமிழை இழிவுபடுத்துகின்றன எனலாமா? திராவிட இயக்கத்தின் நோக்கம் தமிழால் வாழ்ந்து தமிழை அழிப்பது; தமிழை விற்றுப் பணம் குவித்து வாழ்வது; தமிழை அடைமானம் வைத்துப் பிழைக்கத் தயங்காதது; தமிழை வாழ்த்திக்கொண்டே படுகுழியில் வீழ்த்துவது - என இவ்வாறு உலகம் கணிப்பதை எவ்வாறு மறுப்பது? அனைத்துத்தரப்பினரையும் நோக்கித் தமிழன்னை, , “உனக்கு ஒரு குறையென்றால் நூறுமுறை நயமன்றை நாடி அலைகிறாயே? ‘எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ்’ எனக் கொண்டுவேன் என்று பறைசாற்றினாயே? எனக்காக ஒரு வழக் காடாமல் போனாயே? நீயும் ஒரு தமிழனா - தமிழ்ச்சியா?” என வயிறெரிந்து குமுறிக் கேட்பது எவர் செவிகளிலும் ஏறாதது ஏன்?

பாரதியார் ‘உள்ளம் எரிகிறது’ என்றார். இன்று தமிழுக்கு எதிராகத் தமிழர்களே நெருப்பைப் பற்ற வைத்து, எரிதழலில் தாமே வீழ்ந்து மடிய வழிகாட்டியது ஏன்? யார்? எப்படி?

இழிவுநிலை - 4

1968 சனவரி 24 இல் பிறப்பிக்கப்பட்ட அரசாணையில் அதிகாரிகளின்தந்திரத்தால், தமிழ் என்று போட வேண்டிய இடத்தில் ‘வட்டார மொழி’ Regional Language எனப் போடப்பட்டுவிட்டது. அடுத்த பிரிவில் ‘English’ எனத் தெளிவாகப் போடப்பட்டுள்ளது.

ஆங்கிலேயன் பயன்படுத்திய இழிவான சொற்களில் ஒன்று தாய்மொழியை “வட்டார மொழி” என்றது. விடுதலை பெற்ற பிறகும், இந்தி வல்லாண்மையைப் புகுத்த எண்ணி, மற்ற மொழிகளை அடிமையுணர்வுடையனவாக்க முயன்ற பேராயக்கட்சியும் அதே சொல்லைத் திரும்பக் கையாண்டது.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் எட்டாம் பட்டியலில், 14 தேசிய மொழிகள் எனக் குறிப்பிட்டிருக்கவும், நடைமுறையில் ‘வட்டார மொழிகள்’ என வழங்கி இழிவு படுத்தினர். அவ் வகையில் பிரெஞ்சு, சமற்கிருதம், இந்தி, உருது என அனைத்துமே அப்பெயரில் அடங்கிப் போனதால், மேற்கூறிய அரசாணை தவறாகப் பயன்படுத்தப் பட்டு, முதன்மொழிப் பிரிவில் தமிழ் அறவே விடப்பட்டு, இன்று

தமிழகப் பள்ளிகளில் முதன்மொழியாகத் தமிழ் தவிர்த்தவை கற்பிக்கப்படுகின்றன.

இந்தியாவிலேயே தாய்மொழி - தமிழ் கட்டாயமில்லாத ஒரே மாநிலம் தமிழ்நாடு ஒன்றே. இங்கே மழலையர் முதல் பட்டப்படிப்பு முடியத் தமிழை விட்டுவிட்டுப் பிற மொழிகளை மட்டுமே படித்து வெளியேற வாய்ப்புளது. இது கடந்த 36 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இருந்தும், இதை நீக்கம் செய்யாதது ஏன்?

மாற்றாகத் தமிழைக் கட்டாயப்படுத்தாமல், அது செம்மொழியாகிவிட்டது எனக் கூத்தடிப்பது ஏன்? புகழ், பாராட்டில், மூழ்கித் திளைக்கும் ஒருவனுக்காவது குடு சுரணை இல்லாது போனது ஏன்? இதைச் சொன்னால், இக் கேள்வியை எழுப்பினால் உனக்குப் பட்டம் வராது; பதவி பறிபோகும்; பணம் கிடைக்காது; பதக்கம் பெற முடியாது; பகட்டு வாழ்க்கை அமையாது; நீ பிணப் பெட்டிக்குள் போகும் வரை பணப் பெட்டியைக் கட்டி அழ முடியாது என்று தானே கைவிடுகிறாய்? இடுப்பு வேட்டியைக் காற்றில் பறக்க விட்டுவிட்டு, தன்மானம் பேசும் தமிழனே, நீ தமிழை வாழ்த்தி, பாராட்டி, 'தாயே உயிரே' என நடிக்கலாமா? -அன்னைத் தமிழ் எழுப்பும் வினா இது.

தமிழே தெரியாத பலநூறாயிரம் பேரை, இங்கே உருவாக்கிவிட்டு, தமிழைச் செம்மொழியாக்கிவிட்டோம்; இனி நடுவணரசில் ஆட்சிமொழியாக்குவோம் எனப் பேசினால், யாரை வைத்து இவை நடக்கும்? வெற்றிபெறும்? தமிழ் எண்ணும் எழுத்தும் சொல்லும் தெரியாத பிள்ளைகள், உங்கள் வீட்டிலும் அடுத்த வீடுகளிலும் இருப்பதையாவது ஒவ்வொரு தமிழனும் பேசிப் பார்க்க வேண்டாமா?

தன்னை ஏமாற்றிக் கொண்டால் மன்னிக்கலாம்; தாயை, தமிழை ஏமாற்றலாமா?

கல்வியாளர், அறிஞர், அரசியலார், சான்றோர், தமிழ் அமைப்புகளென நடத்துபவர்கள் - இவ்வாறுள்ளவர்களில், சிலராவது கொதித்து எழாதது ஏன்? தமிழ் எண், எழுத்து, தொடர் தெரியாத, பல நூறாயிரம் பச்சிளங் குழந்தைகள், வளர்கின்றனரே?

இன்றிருப்பவர்கள் மண்ணுள் புதைந்து மறைந்தொழிவோம். அன்று தமிழ் நாட்டில் கூட, யாரை வைத்துத் தமிழ் ஆட்சிமொழியாகும்? இதை விட்டுவிட்டு நடுவணரசில் தமிழை ஆட்சிமொழியாக்க வேண்டி முழங்குவதைக் கேட்டால், உலகம் சிரிக்காதா?

இழிவுபடுத்தும் நிலை - 5

இவ்வாறு தமிழே படிக்காமல் வெளியேறுவதைத் தடுக்கப் போவதாக, முதலைக் கண்ணீர் வடித்த இன்றைய திராவிட அரசு, 'அறிவியல் தமிழ்' என ஒன்றைக் கொண்டு வருவதாகக் கூறியது. ஆனால் அதற்கான பாடவேளை இல்லை; அது கட்டாயப் பாடம்; ஆனால் அதில் தேர்வு கிடையாது; மேல் வகுப்புக்குப் போக, அதைப் படித்துத் தேர்ச்சி பெற வேண்டியதில்லை.

(It is a compulsory subject... But there will not be examination in it and also it will not be considered for any promotion)

இந்த அறிவிப்பு, தமிழை இழிவுபடுத்த வில்லையா? மானக்குறைவு இல்லையா? அட, அடிமைத் தமிழ்மகனே! நீ அதிகாரியாய், கல்வியாளனாய், அமைச்சனாய் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்துபோ! ஆனால் இது தமிழை இழிவுபடுத்துவது என்பது உன் மனத்தில் படாதது ஏன்? எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்காதது ஏன்?

பல பள்ளிகளில் இவ் 'அறிவியல் பாட நூல்கள்' கிடங்கில் போடப்பட்டுள்ளன. பலருக்கு ஆசிரியர்களுக்கே, இவ்வாறு ஒரு பாடம் வந்திருப்பது தெரியவில்லை.

தமிழை இழிவுபடுத்தி, அழிப்பதையே உள்நோக்கமாகக் கொண்ட இன்றைய திராவிட அரசு, ஆங்கில அறிவை மேம்படுத்த, 300 அரசுப் பள்ளிகளில் ரூ.3 கோடியில், ஆங்கிலப் பயிலகங்களை ஏற்படுத்தப் போகிறது. (தினமணி 22-6-04)

தமிழே தெரியாத ஆசிரியர்கள் நூறாயிரம் பள்ளிகளில் தமிழ்ப்பாடம் நடத்துவதை அறியாததா இந்த அரசு? அவர்களுக்குப் பயிற்சிதர வேண்டாமா? தமிழ் அழியட்டும் என்பதுதானே உள் நோக்கம்?

ஆங்கிலேயரின் பிறங்கடைகள்கூட நினைக்க மறுப்பதை, இவர்கள் செய்வன ஆங்கில மொழி அறிவை வளர்க்க அல்ல; தமிழை அழிக்கவேயாம்.

தமிழைச் செவ்வியல் மொழி ஆக்கி, அறிவித்த பிறகும், இச் சீர்கேடுகள் தமிழகத்தில் ஏன்?

இழிவுநிலை - 6

கணக்கின்றி பதின்மப் பள்ளிகளைத் தொடங்கித் தொடர்ந்து வளரவிடுவது ஏன்? தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளிகளை அரவணைக்காத, இப் 'போலிகள்', பதின்மப் பள்ளிகளுடன் உறவாடி, வணிகத்தில் பங்கு பெற்று, அமைச்சர்களே கரவுப் பெயர்களை (பிளாமிகளை) வைத்து, இப் பள்ளிகளை நடத்தி தமிழை நாளும் கொன்று வருவது கண்கூடு.

பிள்ளைகள் தமிழில் பேசினால் தண்டனை; பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் ஆங்கிலத்திலேயே பேச வேண்டும்.

எத்தனை இழிவுகள்? என்ன என்ன இழிவுகள்? ஆங்கிலம் நமக்கு வேண்டும். ஆனால் அதற்கு இவ்வாறா?

ஆங்கிலத்தை ஒரு மொழிப்பாடமாக மட்டும் படித்தவர்கள், இன்று உலகை வலம் வர முடிகிறதே?

கொலை செய்வதும் குற்றம்; கொலைக்குத் துணை போவதும் குற்றம்தானே?

'தனிப்படிப்பு' முறையை வைத்துக்கொண்டு, நூறாயிரம் பள்ளிகள், ஏற்பாணையின்றியே, ஆட்டம் போடுகின்றன. இதனைக் கட்டுப்படுத்தும் வகையில் கர்நாடக அரசின் ஆணை உள்ளதே.

'இருமொழிக் கொள்கை'யுடையவர்கள், பதின்மப் பள்ளிகளையும் இருமொழியிலும் நடத்தக் கட்டுப்படுத்தியிருக்க வேண்டும்? Medium of instruction should be only in English. என இருக்கவிடலாமா? Either in Tamil or English என்றல்லவா இருக்க வேண்டும். அது தமிழ்வழி பதின்மப் பள்ளிகள் தோன்ற வாய்ப்பளித்திருக்குமே? அனைத்து நூல்களும் தமிழிலும் தோன்றியிருக்குமே? வினாத் தாள்கள் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் என

இருந்திருக்குமே? ஒரு சிலர் - ஆர்வமுள்ளவர்கள் தமிழில் நடத்த முன்வந்தும் 'விதி' இடம் தரவில்லையே?

நடுவணரசின் தேர்வாணையம் தாய்மொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் என இருமொழிக் கொள்கையைப் பின்பற்ற, பிற மாநிலங்கள் எல்லாம் அதன்வழி நடக்கின்றனவே?

உண்மையில் இருமொழிக் கொள்கை என்பது என்ன?

இழிவுநிலை - 7

அரசுப் பள்ளிகளிலும் அரசுசார் பள்ளிகளிலும் முழுவதும் ஆங்கிலம் ஒரு மொழிப் பாடமாக மட்டுமே நீண்ட காலம் இருந்தது. அதில் முதல் பிரிவு (A Section) ஆங்கிலவழி என மாற்றி சுமார் நாற்பதாயிரம் பள்ளிகளில் ஆங்கில வழியைப் புகுத்தினர். இதனால் அந்த முதற்பிரிவில், நூறு இருநூறு மாணவர்கள் அதாவது ஒரே பிரிவில் நூற்றுக்கு மேற்பட்டோரைச் சேர்த்து, வகுப்புகள் நடைபெறுகின்றன. அங்கே உயர்குடி, தாழ்ந்தகுடி என இரண்டு வகுப்பு வேறுபாடு புகுந்து, தமிழ்வழி படிப்பவர்கள் இழிவாக மதிக்கப் படுகின்றனர். சிறந்த ஆசிரியர்களை ஆங்கில வழிக்கு அனுப்புவதாக, இந்தத் தமிழ்வழி மாணவர்கள் குறைகூறுகின்றனர். தமிழை இழிவுபடுத்துவதாகாதா இது?

பள்ளியிறுதி வகுப்பு வரை ஆங்கிலத்தை ஒரு மொழிப் பாடமாக மட்டும் சுற்றவர்கள், சிறந்த ஆங்கிலப் புலமை பெறவில்லையா?

இன்று ஆங்கிலம் நன்கு தெரிந்தவர்களா ஆங்கிலப் பாடம் நடத்துகின்றனர்? ஆங்கிலத்தை முறைப்படி, நன்றாக, அழுத்தமாக - ஒரு பயன்பாட்டு மொழியாக, நடைமுறை உரையாடல் மொழியாக, கூச்சமின்றிப் பேச, எழுத வல்ல மொழியாக - அதாவது ஒரு மொழிப் பாடமாக மட்டுமே, அனைத்து வகுப்புக்களிலும் ஒரே மாதிரி நடத்தலாமே? அனைவருக்கும் சமமான உரிமை கிடைக்குமே?

ஒன்று மட்டும் உறுதி: ஆங்கிலவழி எல்லாப்பாடமும் படிப்பதால் ஆங்கில வல்லுநராவதைவிட, எல்லாப் பாடத்தையும்

தாய்மொழியில் படித்து, ஆங்கிலத்தை ஒரு 'தொடர்பு மொழியாகப்' படித்தாலே, அம் மொழியில் வல்லுநராக முடியும்.

இழிவுநிலை - 8

தமிழ்நாட்டு ஊடகங்கள் தமிழைக் கலப்படமாக்கிச் சிதைத்து வருவது கண்டு, உலகத் தமிழர்கள் வருந்துகிறார்கள். நாளிதழ், தொலைக்காட்சி, திரைப்படம் இவை தமிழைச் சிதைப்பதையறிந்து தடுக்க வேண்டும். அரசு நினைத்தால் சட்ட மின்றியே கூடத் தடுக்க முடியும். சட்டம் வகுத்தும் நிறைவேற்றி, நடைமுறைப் படுத்தாத - படுத்த முடியாத அரசுகள் இவை. முதலில் விளம்பரம் தருவதை நிறுத்துவதாக அச்சுறுத்தலாம். வேறுபல இடுக்கண்களை உண்டாக்கி, அவை தமிழை முறைப்படி பயன் படுத்தச் செய்யலாம். வல்லுநர் குழு அமைத்து வழிகாட்டிக் கையேடுகள் வெளியிட்டு, அவற்றைப் பின்பற்ற வற்புறுத்தலாம்.

இவை பற்றிய எண்ணமேயின்றி, இழிவுபடுத்துபவர்களை ஊக்கப்படுத்துவது தவறாகவே முடியும்.

இழிவுநிலை - 9

தமிழில் வழிபாடு, பூசனை நடைபெற, அறநிலையத்துறை ஆணையராக நியமிக்கப்பட்ட மெய்கண்டதேவன், முயன்று வெற்றி பெற்றார். அந் நிலையில் சங்கரமடமும் பிராமணியமும் தலையிடவே, மாண்புமிகு தமிழக அரசு, அவரை உடனே மாற்றிவிட்டு, சுகவனேசுவரர் என்பவரை அமர்த்தி, தமிழ்வழிபாடு தடைப்படுத்தப்பட்டுப் போனது. தமிழ் எங்கள் உயிர் என்று, இன்று கூறும் தமிழினத் தலைவர்களைத் தமிழ்த்தாய் எங்ஙனம் பொறுத்துக்கொள்வாள்? தமிழுக்காகவே வாழ்வதாகச் சொல்வதும் ஒரு நடிப்புக்கலை போலும்!

மழலையர் முதல் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை தமிழ் ஒன்றே பாடமொழி பயிற்றுமொழி,

சிறுபான்மையோர்க்கு மட்டும் தமிழுடன் அவர்கள் தாய்மொழி.

ஆறாம் வகுப்பு முதல் தமிழில் விரும்புவோர் தமிழில் - ஆங்கிலம் விரும்புவோர் ஆங்கிலத்தில்.

எந்த ஒரு தேர்வும் மாநிலத் தாய்மொழியாம் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும்.

தொழிற்படிப்பு எனப்படும் மருத்துவம், பொறியியல் உட்பட, பல்கலைக்கழக ஆய்வுப் பட்டம் வரை இருமொழிக் கொள்கை - விரும்புவோர் இவ்விரண்டில் ஒன்றில் படிக்க, தேர்வெழுத வாய்ப்பு.

இதுவன்றோ முறை.

அனைத்திந்தியத் தொழிற்கல்வி ஆணையங்கள், மொழி பற்றிய விதிகளில் தலையிடா; அவை இவற்றை மறுக்க இயலாது.

முறைப்படி அணுகினால் போதும். எம்மொழியிலும் படிக்கலாம். இந்நடைமுறை இந்தியா முழுவதும் உளது.

ஆங்கிலத்தை மறுக்கவில்லை; தடுக்கவில்லை. தமிழில் விரும்புவோர்க்குத் தமிழில் உயர் கல்வி படிக்க வாய்ப்புத் தர வேண்டும். மொழியாக்கச் சட்டமேதுணையுளது. தமிழை உயர்கல்வி மொழியாக்க இந்தியநாடு முழுவதும் முன்மாதிரிகள் உள. தமிழ் ஓர் செவ்வியல்மொழி என்பதை, நாம் இந்தியப் பெருமொழிகள் அனைத்திலும், மொழிபெயர்ப்பு மூலம் தெரிவிக்க வேண்டும். உலகெலாம் நாம்தான் நம்மொழி, இலக்கியப் பெருமையைக் கொண்டு சென்று, அவர்களும் ஏற்குமாறு செய்யவேண்டும்.

அதற்கு முன்பாகத் தமிழகத்திலேயே, தமிழுக்கு இன்றுள்ள இழிவுகள் அனைத்தும் துடைக்கப்பட வேண்டும்; அறவே களையப்பட வேண்டும். இன்றேல், இவற்றுக்கு எதிரானவர்களை ஆட்சிக்களத்தைவிட்டு அகற்ற வேண்டும். அதற்கு நாம் முதலில் தமிழ் மக்களை ஆயத்தப்படுத்த வேண்டும். ■

தென்மொழி :
கும்பம் - பிப் 2005

வினாப் படிமம்

ஒவ்வொரு வினாவுக்கும் ஒரு பத்தி அளவிற்குள் விடைதருக. வாய்மொழித்தேர்விலும் சுருக்கமாக விடை தருக.

1. ஒலித்துணை உயிர் வரும் சொற்கள் ஐந்தினை எழுதுக
2. ஈஸ்வரி, ஈசுவரி, ஈச்சரம் - இவை பற்றி எழுதுக.
3. தமிழ் மொழியின் அழகை 'வனப்பு' எனலாமா? ஏன்?
4. தமிழ்ச்சொல்லின் கட்டழகு பற்றிச் சிறுகுறிப்புத் தருக
5. இடையன், கடையன் - இதே போன்ற அமைப்புள்ள பத்துச் சொற்கள் கூறுக.
6. நட - என்ற அடிச் சொல்லிலிருந்து எத்தனை சொற்களை உருவாக்கலாம் எனச் சான்றுகள் காட்டி எழுதுக
7. சாரியை - சுருக்கமாக விளக்குக.
8. இடைச்சொல் ஆய்வின் சிறப்பு யாது?
9. ங - மொழி முதலாகுமா? 'ஙப்போல் வளை' - பொருள் கூறுக
10. ஒளவையார் மெய்யெழுத்துச் சூடிகளை எவ்வாறு கூறுகிறார்? ஐந்து காட்டுகள் காட்டி விளக்குக.
11. பொள்ளுதல் - பொருள் தருக.
12. பொதுத் தமிழ் எது?
13. பிறமொழிகளை 'ஒழிக' என முழங்கினால், அவை ஒழியுமா?
14. இதுவரை தமிழிலேயே 'ம.பொ.சி' போலக் குறிக்கப் பட்ட, புகழ்பெற்ற மூன்று முகவரியைக் கூறி, முழுப் பெயரையும் கூறுக.

15. K.A.P. விசுவநாதம் என எழுதலாமா? எப்படி எழுத வேண்டும்? ஏன்?
16. ஆங்கில முன்னெழுத்து நாகரிகம் ஊர்ப் பெயர்களையும் விடவில்லை. உதாரணம் சில தருக.
17. பதவிகள், நிறுவனங்களின் பெயர்கள் கூட சுருக்க வடிவில், ஆங்கில எழுத்துக்களாலேயே குறிக்கப் படுகின்றன. சில உதாரணங்கள் தருக.
18. குடியிருக்கும் வீட்டு எண், பேருந்து எண்- இவைகளிலும் ஆங்கிலம் புகுந்ததெவ்வாறு?
19. முன்பு தந்தை, மகன் பெயர்களை அழைத்த விதம் யாது?
20. நகரத்தார் மொய்ப்பண ஏட்டில், பெயர்கள் எவ்வாறு எழுதப்படுகின்றன?
21. பட்டினத்தார் கூறும் மொய்ப்பண ஏட்டின் கருத்தை விளக்குக.
22. நகரத்தார்களின் பெயர் முன் எழுத்துக்கள் எவ்வாறு எழுதப்படுகின்றன? ஏன்?
23. தமிழில் முன்னெழுத்தை எழுதினால் தடுமாற நேருமா? பேச்சில் தடுமாறலாம்; எழுதும்போது தடுமாறலாமா?
24. ஆங்கிலத்தில், ஒலிப்பில் தடுமாற்றங்கள் உண்டு. சான்று காட்டுக.
25. தமிழிலேயே முன்னெழுத்துக்களால் முகவரியிட்ட பத்துப் பெரியவர்களின் அவ்வாறான முன்னெழுத்துக்கள் பற்றிய பட்டியல் ஒன்று தருக.

தமிழண்ணல்
எழுதிய

எளிமைப்படுத்திய இலக்கணநூல்கள்

நன்னூல் எழுத்ததிகாரம்	ரூ.50
நன்னூல் சொல்லதிகாரம்	ரூ.60
யாப்பருங்கலக்காரிகை	ரூ.60
தண்டியலங்காரம்	ரூ.50
நம்பியகப் பொருள்	அச்சில்
புறப்பொருள் வெண்பா மாலை	”

நடைமுறைப் பயன்பாட்டு இலக்கணம்

தமிழில் அடிக்கடி நேரும் பிழைகளும் திருத்தமும்	ரூ.20
பிழை திருத்தும் மனப்பழக்கம்	ரூ.20
சொல் புதிது சுவை புதிது	ரூ.20
பேசுவது போல் எழுதலாமா?	
பேச்சுத்தமிழை இகழலாமா?	ரூ.25
இனிய தமிழ்மொழியின் இயல்புகள் I	ரூ. 9
இனிய தமிழ்மொழியின் இயல்புகள் II	ரூ. 9
இனிய தமிழ்மொழியின் இயல்புகள் III	ரூ. 9